VERSCHIJNT WEKELIJKS

11 DECEMBER 1954 No 14

Sjors van de Rebellenclub

Ali Baba EN DE VEERTIG ROVERS

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

DE DEUR BLIJFT ECHTER GESLOTEN! TENSLOTTE MOEST DE TOTAAL UITGEPUTTE CASSIM HET OPGEVEN EN WELDRA VIEL HIJ DOOR VERMOEIDHEID OVERMAND IN SLAAP! VELE UREN LATER ONTWAAKTE HIJ DOOR EEN GEDRUIS...

HALT! WAT IS DAT HIER!? HIER LIGGEN JUWELEN EN GOUD OVER DE GROND GESTROOID! IEMAND IS ONZE SCHATKAMERS BINNENGESLOPEN! ZOEK, MANNEN! DE HELE KELDER MOET GRONDIG DOORZOCHT WORDEN!

HIJ ZAL ONMIDDELLIJK TER DOOD WORDEN GEBRACHT!!

O NEE! SPAAR ME! HELP ME!

ONMIDDELLIJK KWAMEN ALLE ROVERS OM DE GEVANGEN CASSIM HEEN STAAN...

GENADE! GENADE! MIJN STIEFBROER ALI BABA IS DE SCHULDIGE! HIJ ONTDEKTE HET GEHEIM EN HEEFT JULLIE BESTOLEN! ACHACACHAHA!

Het vliegende tapijt

Het vloog pijlsnel over huizen en bomen en door muren, maar kon het ook de prinses genezen van haar gevaarlijke ziekte?

Er was eens een oosterse sultan, die drie zoons had: Hassan heette de oudste, Ali de tweede en Ahmed was de naam van de jongste.

Naast al het personeel leefde er nog iemand in het huis van de vorst: prinses Newisja. Hoewel ze geen kind was van de sultan, werd de prinses toch op dezelfde koninklijke wijze opgevoed als de drie prinsen. Toen ze nog heel klein was, waren haar ouders gestorven en de sultan had het kleine meisje in zijn huis gehaald en als zijn dochter aangenomen.

Prinses Newisja was een beeldschoon meisje, ze had een helder verstand, was talentvol en edelmoedig, lief voor iedereen, zodat ze allemaal van haar hielden. Vaak liet zij de sultan en zijn zoons schaterlachen door haar geestige en olijke opmerkingen.

Toen de prinses oud genoeg was om te trouwen, ging de sultan uitzien naar een geschikte man voor haar. Hij informeerde hier en daar en dacht natuurlijk ook aan zijn zoons. Een voor een liet hij hen bij zich komen en vroeg hun of zij met de prinses wilden trouwen. En alle drie antwoordden ze: „Ja." De sultan was hierover erg verbaasd, want nooit eerder had een van zijn zoons hierover gesproken.

Hij kon het echter wel begrijpen, want de prinses was waarschijnlijk het mooiste en liefste meisje van heel het land. Maar aan de andere kant kon maar één van zijn zoons met de prinses trouwen en wie moest hij daarvoor nu uitkiezen? Ze hadden alle drie evenveel rechten.

Dagenlang had de sultan er over gepiekerd en eindelijk meende hij een oplossing gevonden te hebben. Hij riep wederom zijn zoons bij zich, maar nu alle drie tegelijk.

„Hassan, Ali en Ahmed," zo sprak hij, „ik heb diep en ernstig nagedacht. Nu heb ik het volgende besloten. Het lijkt mij het beste, dat jullie een tijdlang het huis verlaat en ieder afzonderlijk de wijde wereld intrekt, elk naar een ander land.

Zoals jullie weet, verzamel ik allerlei zeldzame, kostbare en vreemde dingen in mijn museum. Wie van jullie nu met het meest bijzondere en zonderlinge voorwerp terugkomt, mag met de prinses trouwen."

De sultan gaf elk van zijn zoons een buidel met geld mee, genoeg om er een jaar lang royaal van te leven en om er bovendien nog een of andere zeldzaamheid voor het museum van hun vader voor te kopen.

De drie jongens vonden dit een goed voorstel en ieder dacht van zichzelf, dat hij er zeker in zou slagen het meest bijzondere geschenk voor de sultan te kopen en dus met de prinses te mogen trouwen.

De volgende dag reeds vertrokken de drie prinsen. Zij waren gekleed als eenvoudige kooplieden, zodat ze gemakkelijker konden reizen en niet zo gauw gevaar liepen onderweg bestolen te worden. Ieder kreeg een geheime agent mee, vermomd als slaaf. Deze moest in voorkomende gevallen zijn meester beschermen.

De eerste dag reisden de drie gebroeders samen op. Ze bleven in dezelfde herberg overnachten en spraken af, dat ze precies over een jaar elkaar weer op dezelfde plaats zouden ontmoeten. Nauwelijks stond de zon de volgende ochtend aan de hemel of ieder sloeg een andere weg in, het avontuur tegemoet....

Prins Hassan, de oudste van de drie, had al veel gehoord en gelezen van de schoonheid en de rijkdom van het koninkrijk Bisnagar. Hij besloot dus daarheen te reizen en zijn geluk te beproeven. Drie maanden lang trok hij door woestijnen en verlaten streken, soms alleen, soms in een karavaan met andere kooplieden. Eindelijk kwam hij dan aan in de hoofdstad van de staat Bisnagar, een prachtige, rijke stad.

Hassan gunde zich haast geen tijd om te rusten, maar ging al direct op onderzoek uit. Hij zwierf dagen achtereen door straten en pleinen, maar al gauw begreep hij, dat hij voor iets bijzonders niet in de dure winkels in brede straten, maar in kleine steegjes en sloppen moest zijn. Hij zag overal het prachtigste linnen, schitterende zijde, brokaat en porselein, uit Perzië, China en Japan. En kwam hij bij een goudsmid of juwelier de winkel in, dan duizelde het hem van de fonkelende sieraden en gesteenten, het een nog mooier dan het ander.

Tenslotte werd hij moe van het zoeken en besloot de stad te verlaten om ergens anders een poging te wagen.

Juist zou hij een smal winkelstraatje de rug toekeren, toen een koopman hem op de schouder tikte en hem vroeg of hij even in zijn winkel wilde komen rusten, want hij zag er zo vermoeid uit.

Maar al te graag nam Hassan dit aanbod aan en hij strekte de benen op de kussens, die de koopman hem

aanwees. Ze babbelden wat samen, totdat plotseling een man de winkel passeerde. Hij had een tapijtje opgerold onder zijn arm en riep met luide stem, dat het te koop was voor slechts dertig gouden dukaten. Zo te zien, was het maar een doodgewoon kleedje, hoogstens twee bij drie meter, de kleuren waren verschoten en de randen waren gerafeld.

Die man raakt dat kleedje nooit kwijt voor die prijs, dacht de prins bij zichzelf. Want wie zou er nu zo gek zijn zo'n bedrag te betalen voor zo'n lor? Of zou er misschien iets bijzonders mee aan de hand zijn?

Hij riep de koopman en vroeg hem naar het tapijtje.

„Mijnheer," sprak de man met eerbied, „u denkt, dat dertig gouden dukaten te veel gevraagd is voor dit kleedje? Laat ik u dan maar meteen vertellen, dat ik niet alleen opdracht heb gekregen niet beneden deze prijs te gaan, maar er bovendien geen afstand van te doen, als ik er geen veertig goudstukken voor krijg...."

„Zo te zien is het kleed dat geld niet waard, of is er misschien iets anders?" vroeg de prins.

„Juist, mijnheer, u hebt goed geraden. Veertig goudstukken is absoluut niet te veel als u weet, dat dit geen gewoon kleedje is, maar een Vliegend Tapijt. Wie op dit tapijt gaat zitten en de wens uitspreekt: „Ik wil daar of daar heen gebracht worden", zal worden opgenomen, en het kleed vliegt met grote snelheid door de lucht om de persoon in kwestie op de verlangde plaats af te zetten. Geen obstakel of barrière, niets zal het kleed in de weg staan."

De prins was sprakeloos en het schoot hem te binnen, dat dit de kans van zijn leven was. Hij was er van overtuigd, dat hij nergens ter wereld iets zou kunnen vinden, dat deze vondst zou overtreffen in zeldzaamheid en bijzonderheid. Maar voor hij tot de aankoop overging, wilde hij eerst het bewijs hebben, dat de koopman de waarheid had gesproken. „Gaat u maar op het tapijt zitten, naast mij, en spreekt u uw wens maar uit," zei de koopman.

„Breng mij naar de kamer van de herberg waar ik op het ogenblik logeer," riep de prins uit en rrrrroetsch, nog geen twee minuten later zat hij in de kamer van de herberg. Door muren en deuren was hij heengevlogen.

„Accoord," riep hij enthousiast uit, „wat je over dat tapijt verteld hebt, is waar. Ik koop het en betaal er veertig gouden dukaten voor, terwijl je voor dit geld — en hij drukte de koopman nog een geldstuk in handen — iets voor jezelf mag kopen. Ik ben veel te blij met dit Vliegend Tapijt.

Kort daarop verliet hij de stad Bisnagar, die genoemd was naar het land, en maakte nog een mooie reis door de streek.

Hassan was er zeker van, dat prinses Newisja met hem zou trouwen, want zo'n Vliegend Tapijt kon je nergens ter wereld meer vinden....

„Zo te zien is het kleed dat geld niet waard, of is er misschien iets anders?" vroeg de prins.

Prins Ali had altijd al gehoopt eens in zijn leven in Perzië te komen, het land van zijn dromen. Nu was hij daartoe in de gelegenheid en vier maanden na zijn vertrek kwam hij na een vermoeiende tocht aan in de stad Shiraz. Net als zijn oudste broer zocht ook hij direct de koopmanswijken op. Dagenlang bracht hij zoek met het snuffelen in oude winkeltjes en het zwerven over de markt.

Op zekere dag stond hij tegen een pilaar geleund de bedrijvigheid op de markt aan te zien. Plotseling werd zijn aandacht getrokken door een eenvoudige koopman, die niets anders scheen te verkopen dan een lange ivoren pijp, ongeveer een halve meter lang. Hij vroeg er maar liefst dertig gouden dukaten voor....

Hij stapte op de koopman toe en vroeg belangstellend:

„Mag ik die pijp eens wat beter bekijken? Het is mij een raadsel, waarom u voor dat ding zoveel geld durft te vragen."

„U bent niet de enige, mijnheer, die mij dat zegt," antwoordde de koopman. „De meesten verklaren mij gewoon voor gek, omdat ik niets anders heb dan dit ding, waarvoor ik dertig goudstukken vraag. Maar er is iets bijzonders aan de hand met deze pijp. Als u er doorheen kijkt en u wenst iemand te zien, die hier niet aanwezig is, dan zult u die persoon direct te zien krijgen, onverschillig, waar hij zich ook bevindt."

Prins Ali nam de pijp in zijn handen, hield hem voor zijn oog en wenste tegelijkertijd, dat hij zijn vader, de sultan, zou zien. Prompt zag hij hem zitten in de troonzaal, te midden van zijn ministers. Vervolgens wenste hij de prinses te zien en ja hoor, daar liep zij in de koninklijke tuinen, glimlachend en mooi als altijd. Prins Ali vroeg niet langer. Hij betaalde de dertig goudstukken en wilde de pijp meenemen. De koopman echter zei, dat hij de wonderkijker voor niet minder dan veertig gouden dukaten mocht verkopen. Prins Ali was zo overgelukkig met de kijker, dat hij maar al te graag nog tien goudstukken bijbetaalde en de man bovendien nog een klein presentje gaf, omdat hij hem aan een cadeau voor de sultan had geholpen, dat zeker niet te overtreffen zou zijn....

Toen prins Ahmed, de jongste zoon van de sultan, zijn broers had verlaten, sloeg hij de weg in naar het land Samarkand in Centraal-Azië.

Ook hij was maandenlang onderweg en in een grote stad aangekomen, ging hij ook op zoek naar iets bijzonders, dat zo zeldzaam moest zijn, dat hij het was, die met het mooiste geschenk thuiskwam, zodat hij met de prinses mocht trouwen.

Evenals zijn broers zwierf hij meestentijds op de markt rond en op een goede dag bleef hij verbaasd staan bij een man, die een kleine imitatie-appel te koop had voor niet minder dan dertig gouden dukaten.

Nieuwsgierig vroeg prins Ahmed aan de koopman:

„Wat voor bijzonders is er met deze appel aan de hand, dat hij dertig goudstukken moet kosten?"

„Mijnheer," antwoordde de vreemdeling, „Deze schijnbaar waardeloze appel is eigenlijk met geen goud te

betalen. Deze vrucht kan zieke mensen genezen van de meest ernstige kwalen. Zelfs al ligt de zieke op sterven en al is er geen hoop meer, dan kan deze appel hem onmiddellijk genezen."

Een andere koopman, die deze woorden had gehoord, viel hem in de rede en zei: „Een vriend van me is op het ogenblik heel erg ziek. Hij zal hoogstens nog twee dagen leven. Zouden we de proef niet op de som kunnen nemen met deze wonderappel?"

Er werd even over en weer gepraat en met z'n drieën gingen ze naar het huis, waar de zieke man lag. De vreemde koopman hield de appel onder de neus van de zieke, zodat deze er overheen ademde. De zieke sloeg de ogen op, ging rechtop in bed zitten en was genezen.

Voor de prijs van veertig gouden dukaten en een geschenk voor de koopman werd prins Ahmed de gelukkige bezitter van de wonderappel. Hij stelde zich al voor, dat de prinses met hem zou trouwen, want zo'n prachtig en bijzonder cadeau als hij bezat, zou niemand hebben....

Precies een jaar, nadat de broers afscheid van elkaar hadden genomen, ontmoetten ze elkaar weer in de herberg, een dagreis van het paleis van de sultan vandaan.

Natuurlijk waren ze alledrie even nieuwsgierig naar de schat, die hun broers hadden meegenomen en ze besloten elkaar te laten zien wat ze op hun lange speurtochten hadden gevonden.

Eerst toonde prins Hassan vol trots zijn Vliegend Tapijt. Hij schepte op over de fantastische voordelen van zulk een tapijt en vertelde, dat hij pas gisteren was vertrokken uit Bisnagar, een afstand waar hij op de heenreis drie maanden over had gedaan. De twee jongere broers waren er erg van onder de indruk.

Toen kwam prins Ali met zijn wonderkijker voor de dag. Om te bewijzen, wat een zeldzaam exemplaar het was, liet hij hem vasthouden door zijn oudste broer. Deze hield hem aan zijn oog en wilde natuurlijk de mooie prinses zien. Met spanning keken zijn broers naar hem, maar wat schrokken zij, toen ze hem plotseling doodsbleek zagen worden.

„O, wee, wat erg! Ontzettend!" riep prins Hassan verdrietig uit. „Over een paar minuten zal onze lieve prinses haar laatste adem uitblazen. Zij is doodziek en ligt bewegingloos in haar bed. Haar hofdames staan om haar bed te schreien."

Vlug nam prins Ali de kijker over, keek er door en met een even bedroefd gezicht gaf hij hem door aan zijn jongste broer. Zodra prins Ahmed gezien had, dat het werkelijk waar was, wat zijn broers gezien hadden, zei hij gehaast:

„Broers, snel. Laten we op het tapijt van Hassan direct naar haar toegaan. Mijn geschenk voor de sultan zal haar kunnen genezen. Maar we moeten direct gaan. We mogen geen seconde verliezen."

In een minimum van tijd bracht het tapijt de drie prinsen zo over het land, door de dikke muren van het kasteel in de kamer van de zieke prinses. Zonder verdere uitleg rende prins Ahmed naar haar bed, haalde de wonderappel te voorschijn en hield hem onder haar neus. Na een paar ogenblikken van angstige spanning opende de prinses haar ogen; er kwam weer kleur op haar wangen, ze draaide even met haar hoofd op het kussen en keek verwonderd naar de verschrikte gezichten om haar heen en naar de tranen op de wangen van haar hofdames. Toen ging ze overeind zitten alsof ze net wakker was geworden van een heerlijke verfrissende slaap en zei, dat ze op wilde staan en iets eten.

Na een paar ogenblikken van angstige spanning opende de prinses haar ogen.

De drie prinsen verlieten haar kamer en begaven zich naar de troonzaal, waar de sultan zich bevond. Ze moesten verslag uitbrengen van hun belevenissen en, niet te vergeten, voor de dag komen met wat zij op hun lange reis voor bijzonders gekocht hadden. En dat laatste was het belangrijkste, want uiteindelijk was daar hun hele reis om begonnen.

Prins Hassan toonde zijn Vliegend Tapijt, prins Ali zijn wonderkijker en prins Ahmed zijn onbetaalbare appel. In uiterste spanning wachtten de prinsen het oordeel van hun vader af. Wie zou de uitverkorene worden?

De sultan echter zat enige tijd zwijgend voor zich uit te staren, terwijl zijn zoons ongeduldig van het ene op het andere been stonden te wiebelen....

Eindelijk sprak hij:

„Ik moet in het voordeel van één van jullie beslissen, mijn zoons. Dat is in dit geval heel moeilijk, omdat ik strikt rechtvaardig wil blijven. Het spreekt vanzelf, dat iedereen het er over eens kan zijn, dat de appel van Ahmed het leven van onze prinses heeft gered; maar denk je eens even in wat er gebeurd zou zijn, als de wonderkijker van prins Ali jullie niet had laten zien, dat de prinses zo ziek was: de appel zou van geen nut meer geweest zijn, want jullie zouden morgen nietsvermoedend zijn thuisgekomen in plaats van vandaag. En tenslotte, het vliegend tapijt heeft er voor gezorgd, dat jullie nog net op het nippertje vandaag thuiskwamen. Als je dus goed nagaat, zou de kijker waardeloos zijn geweest zonder het tapijt en de appel, evenmin als het tapijt het leven van de prinses had kunnen redden zonder de appel en de kijker. Ik ben dan ook tot de slotsom gekomen, dat de drie geschenken, die jullie meebrachten, van gelijke waarde zijn. We zijn dus nog precies even ver als een jaar geleden. Ik zal jullie echter een andere proef af laten leggen. Ieder van jullie moet een pijl afschieten en wiens pijl het verst weg komt, mag trouwen met de prinses."

De volgende dag stonden de drie prinsen klaar om te schieten. Prins Hassan, de oudste, spande zijn boog en schoot een pijl af. Prins Ali mikte vervolgens en zijn pijl kwam een stuk verder terecht. Prins Ahmed was het laatst aan de beurt. Hij schoot.... en hoe men ook zocht en waar men ook keek, zijn pijl was eenvoudig niet meer terug te vinden, zó ver had hij geschoten.

En zodoende besloot de sultan, dat prins Ahmed met de prinses mocht trouwen. De prins werd gelukgewenst door zijn beide broers en kort daarop trouwde hij met prinses Newisja. En ze leefden nog lang en gelukkig....

OP EEN AVOND KWAM JOKER DE OFFICIERSCANTINE BINNEN EN ZAG TOT ZIJN GROTE SCHRIK DAT ZIJN VRIEND IWAN DAAR RONDLIEP MET EEN DOEK OM ZIJN HOOFD EN EEN ARM IN HET VERBAND. „JONGEN, IWAN, WAT IS ER MET JOU GEBEURD? WIE HEEFT JOU ZO TE PAKKEN GEHAD?"

„TOEN IK VRIJDAG GELD VAN DE BANK HAALDE SMEET IEMAND PLOTSELING EEN ZANDZAK VOOR MIJN MOTOR.

MET EEN GEWELDIGE SMAK ROLDE IK OVER DE GROND EN ZAG HOE TWEE KERELS ZICH VAN DE GELDZAK MEESTER MAAKTEN.

VOOR IK MIJN MOTOR WEER OVEREIND HAD, HADDEN DE TWEE ROVERS REEDS EEN GROTE VOORSPRONG GENOMEN.

MET VEEL MOEITE KREEG IK MIJN MOTOR WEER OP GANG. DOCH BIJ DE ACHTERVOLGING HAD IK NIET VEEL GELUK EN STRANDDE IN EEN ROTSACHTIG GEDEELTE, WAAR IK ONMOGELIJK DOOR KON KOMEN.

TOEN BEN IK MAAR WEER TERUGGEREDEN OM ME TE LATEN VERBINDEN EN VERSLAG UIT TE BRENGEN AAN DE CHEF."

„MORGEN MOET IK TOEVALLIG EEN PATROUILLEVLUCHT BOVEN DE WOESTIJN MAKEN," ZEI JOKER. „IK ZAL DAAR EENS GOED UITKIJKEN."

„MISSCHIEN DAT IK GELUK HEB, WANT ZOVEEL MENSEN TREKKEN ER NIET DOORHEEN."
INDERDAAD, NA EEN UUR VLIEGEN ONTDEKTE JOKER DE VOLGENDE DAG DE ROVERS, DIE MET EEN KAMEEL DOOR EEN DAL TUSSEN DE ROTSEN VOORTTROKKEN.

JOKER KREEG EEN IDEE.... MET EEN GROTE ROOKPLUIM ACHTER ZICH AAN DOOK HIJ NAAR BENEDEN. DE BOEVEN KEKEN NAAR BOVEN.

ZE RENDEN NAAR DE PLAATS WAAR ZE DACHTEN DAT HET VLIEGTUIG GEVALLEN ZOU KUNNEN ZIJN EN HOOPTEN EEN NIEUWE BUIT TE BEMACHTIGEN.

JOKER HAD INMIDDELS EEN ROOKBOM UITGEWORPEN, ZODAT HET LEEK ALSOF ZIJN KIST IN BRAND GEVLOGEN WAS.

STEEDS VERDER TROKKEN DE BOEVEN DE ROTSEN IN, IN DE HOOP HET VLIEGTUIGWRAK TE KUNNEN VINDEN.

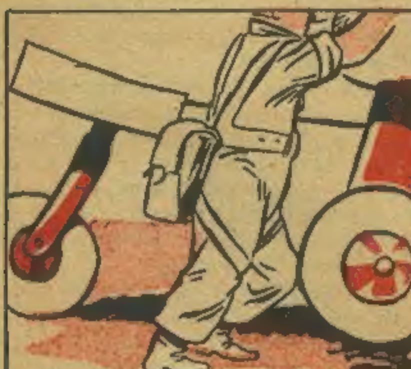
HIJ VLOOG MET EEN GROTE BOOG OM DE ROTSEN HEEN EN KWAM ZO OP DE PLEK WAAR DE KAMEEL WAS ACHTERGEBLEVEN.

ZIJN LANDING OP DE SMALLE STROOK GROND LUKTE PRACHTIG. HET DIER BLEEF RUSTIG LIGGEN TOEN JOKER UIT HET TOESTEL KLOM. HIJ RENDE NAAR HET BEEST TOE EN ONTDEKTE AL GAUW DE GELDZAK TUSSEN DE BAGAGE.

SNEL SNEED HIJ DE ZAK LOS EN LIEP NAAR HET VLIEGTUIG TERUG. DIT WAS IN EEN WIP GEBEURD.

MET MOEITE LUKTE HET JOKER ZIJN ZWARE LAST IN HET VLIEGTUIG TE HIJSEN. VLUG STARTTE HIJ EN STEEG OP.

TOEN HIJ OMLAAGKEEK ZAG HIJ DE TRONIES VAN TWEE WOEDENDE BOEVEN, DIE MET GEBALDE VUISTEN NAAR HET VLIEGTUIG DREIGDEN.

OP HET VLIEGVELD WERD HIJ DOOR EEN STRALENDE IWAN BEGROET EN IEDEREEN WAS BLIJ DAT DE ZAK TERECHT WAS.

ALLEEN OP DE WERELD

Vrij naar het prachtige verhaal van Hector Malot

IV

Toen keerde de agent ons de rug toe, terwijl mijn meester met de hoed in de hand enkele stappen met hem meeliep, met een glimlach op zijn gezicht.

Maar de volgende morgen keerde hij terug, stapte over onze touwen heen en stoorde ons midden in de voorstelling.

„U moet uw honden muilbanden," zei hij streng.

„Mijn honden muilbanden?"

„Dat staat in een politievoorschrift, dat moet u weten."

Wij waren bezig met het toneelstuk „de herstelde zieke" en omdat het de eerste opvoering van dat stuk in Toulouse was, keek het publiek vol aandacht toe. Dat onderbreken door de agent verwekte gemopper en protest.

„Hé! Niet onderbreken!"

„Laat de voorstelling eerst afmaken!"

Maar met een handbeweging van Vitalis werd het stil. Nu nam hij zijn bepluimde vilthoed af en trad, al buigend, naar de agent toe.

„Zei de doorluchtige vertegenwoordiger van het gezag, dat ik mijn toneelspelers moet muilbanden?"

„Ja, muilband uw honden en een beetje vlug!"

„Moet ik Cappi, Zerbino en Dolly muilbanden?" riep Vitalis en richtte zich meer tot het publiek dan tot de agent. „Maar daar denk ik niet aan! Hoe zou de geleerde dokter Cappi zijn geneesmiddelen voorschrijven aan de ongelukkige heer Jolico om hem van zijn gal af te helpen, als gezegde Cappi een muilkorf op zijn neus droeg! Dat past toch niet bij zijn beroep van geneesheer?"

Omdat het publiek bij deze woorden

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Remi, een vondeling, is door moeder Barberin, zoals hij haar noemt, met liefde en zorg groot gebracht. Als hij nauwelijks tien jaar is, komt vader Barberin, die in de grote stad Parijs werkt, naar huis en wil niet dat het „vreemde kind" nog langer in zijn huis blijft. Op een goede dag, als moeder Barberin afwezig is, neemt vader Barberin de jongen mee en Remi, die bang is, dat hij nu naar een weeshuis gebracht zal worden, is bijna blij als hij bemerkt, dat hij naar een café gaat. In zo'n lokaal is hij nog nooit van zijn leven geweest. Vader Barberin gaat in dat café zitten praten met een vreemd heerschap, dat drie hondjes en een aap bij zich heeft. De man heet Vitalis en blijkt een rondreizend toneelspeler te zijn, die een jongen zoekt om hem bij zijn voorstellingen te helpen. Barberin en Vitalis worden het met elkaar eens en Remi moet met Vitalis mee, die hem zal leren hoe hij met de honden en de aap Jolico toneel kan spelen. Samen trekken zij door het land en geven overal voorstellingen; tegen de politie is Vitalis altijd zeer beleefd.

* * * * * * * * * * * * *

hard begon te lachen, ging Vitalis verder:

„En hoe zou de lieftallige Dolly, onze verpleegster, haar welsprekendheid en bekoorlijkheid kunnen gebruiken om onze zieke te overtuigen van de noodzaak zijn ingewanden te zuiveren, als zij aan haar neus zo'n ding droeg, dat de doorluchtige vertegenwoordiger van het gezag haar wil opzetten? Dit vraag ik aan het geëerde publiek en ik verzoek het zich hierover uit te spreken."

Het publiek antwoordde niet direct, maar het algemeen gelach bewees voldoende, dat men Vitalis gelijk gaf. Men spotte met de agent en vermaakte zich, omdat Jolico zo mal deed. Die was achter de agent gaan staan en deed hem na, kruiste zijn armen over de borst, zoals de agent deed, zette zijn vuisten in de zij, gooide zijn hoofd achterover en trok zulke rare gezichten, dat iedereen plezier had.

Geprikkeld door de toespraak van Vitalis en woedend wegens het lachen van het publiek, draaide de agent zich plotseling om en bemerkte Jolico, die daar stond met de vuist op de heup, in de houding van een stierenvechter. Enkele seconden bleven ze elkaar aankijken, alsof het er om ging, wie het eerst zijn ogen zou neerslaan.

Een nieuwe lachbui van het publiek barstte los en maakte een eind aan dit toneeltje.

„Als je honden morgen niet gemuilband zijn," schreeuwde de agent en stak zijn vuist tegen ons op, „dan krijg je een proces-verbaal. Meer zeg ik je niet."

„Tot morgen, mijnheer," zei Vitalis, „tot morgen." Terwijl de agent zich met grote stappen verwijderde, bleef Vitalis voorovergebogen staan in eerbiedige houding.

Toen werd de voorstelling voortgezet. Ik geloofde beslist, dat mijn meester muilbanden zou kopen voor onze honden. Maar er kwam niets van en de avond ging voorbij, zonder dat hij zelfs over de ruzie met de agent sprak. Daarom waagde ik het er zelf met hem over te beginnen.

„Als u wilt, dat Cappi morgen onder de opvoering zijn muilband niet stukmaakt, lijkt het me wel goed om hem zo'n ding wat eerder op te zetten. Dan kan hij er vast aan wennen."

„Denk je dan, dat ik ze zo'n ijzeren geraamte op ga zetten?"

„Och, de agent lijkt me wel in staat het u lastig te maken."

„Je bent toch een echte boerenjongen en net als alle boeren veel te bang voor de politie en de veldwachters. Wees maar gerust, ik zal het zo regelen, dat de agent me geen proces kan geven en dat de hondjes er niet veel last van hebben. Van de andere kant zal ik ook zorgen, dat het publiek zich amuseert. Die agent moet ons meer geld dan gewoonlijk in het geldbakje brengen. Hij zal een grappige rol krijgen in het stuk, dat ik voor hem in elkaar zet. Het brengt wat afwisseling in onze spelen, als we zelf ook mee kunnen lachen. Daarom ga jij morgen helemaal alleen met Jolico naar onze plek; jij spant de touwen en begint enkele stukjes te spelen op je harp. Als er dan genoeg publiek om je heen staat en als de agent aanwezig is, dan kom ik aan met de honden. Op dat ogenblik kan de opvoering van mijn stuk beginnen."

Het beviel me niet erg, dat ik zo alleen de vertoning moest voorbereiden, maar ik kende mijn meester genoeg om te weten, dat ik me er niet tegen kon verzetten en dat ik hem toch niet van zijn plan kon afbrengen om morgen een beetje pret te maken.

De volgende morgen ging ik naar onze gewone standplaats en spande de touwen. Ik had nog maar enkele maten gespeeld of het publiek kwam van alle kanten aanlopen en stelde zich achter de touwen op. Harp spelen had ik geleerd in de winter, die we te Pau doorbrachten. Zo kon ik bijvoorbeeld een Italiaans liedje zingen en mezelf op de harp begeleiden, waarna steeds een flink applaus volgde.

Maar vandaag begreep ik wel, dat al dat volk niet kwam om mijn liedje te horen. Die de vorige dag de herrie met de agent hadden gezien, waren allemaal teruggekomen en hadden nog buren meegebracht. Te Toulouse, net als overal, is men zelden op de hand van de politie en ze waren allemaal nieuwsgierig, hoe de oude Italiaan zich eruit zou redden en zijn tegenstander zou overbluffen.

„Tot morgen," had Vitalis gezegd en iedereen begreep, dat daar een prachtige vertoning op zou volgen, waarbij men veel kon lachen en zich vermaken. Daar ik er nu alleen was met Jolico, werd me meer dan eens door een ongeruste toeschouwer gevraagd, of de Italiaan niet kwam.

„Hij zal zó komen!" en dan ging ik door met mijn lied. Maar het was mijn meester niet, die zó kwam, het was de agent. Jolico zag hem het eerst en terstond begon hij om me heen te lopen, met zijn hand op zijn heup, met zijn kop achterover en zijn borst vooruit en met een belachelijke deftigheid.

Het publiek juichte en applaudisseerde verschillende keren. De agent was verstoord en keek me woedend aan. Maar daardoor werd de pret van het publiek juist groter. Zelf had ik ook moeite om niet te lachen, maar ik voelde me niet geheel zeker, want hoe zou dat aflopen? Wanneer Vitalis er was, ging het wel, omdat hij de agent te woord stond. Maar ik was alleen en zou niet weten, wat ik hem moest antwoorden.

Het gezicht van die agent deed me niets goeds verwachten; hij was woest en dol van kwaadheid.

Telkens als hij bij het heen en weer lopen in mijn buurt kwam, keek hij me over zijn schouder aan met ogen vol haat. Jolico begreep de ernst niet van het geval. Hij ging ook, net als de agent, heen en weer lopen langs het touw, maar aan onze kant en telkens als hij langs me liep, keek ook hij over zijn schouder naar me, maar trok zo'n rare snuit, dat het publiek dubbel zo hard lachte.

Omdat ik de woede van de agent niet tot het uiterste wou prikkelen, riep ik Jolico, maar hij kwam niet, want dit spelletje beviel hem, en hij zette zijn wandeling voort. Ik wou hem pakken en hij ontsnapte. Hoe het ineens kwam, weet ik niet, maar de agent, ongetwijfeld blind van woede, meende zeker, dat ik de aap tegen hem ophitste.

Haastig sprong hij over het koord. Toen was hij in twee stappen bij me en gaf me zo'n stevige klap in mijn gezicht, dat ik haast omviel. Vlak daarop stond Vitalis tussen mij en de agent in, die hij bij zijn pols gegrepen had.

„Ik verbied u om dat kind te slaan," zei hij, „wat u gedaan hebt, is laf!"

De agent wou zijn hand vrijmaken, maar Vitalis hield stevig vast. En gedurende enkele seconden keken de twee mannen elkaar in de ogen. De agent was door het dolle heen. Mijn meester stond er bij als een edel mens en gedroeg zich waardig. Met een krachtige beweging rukte de agent zijn pols los en greep mijn meester bij zijn kraag en duwde hem ruw vooruit.

Omdat mijn meester wel begreep, dat tegenstand niet vol te houden was, vroeg hij kalm:

„Wat wilt u?"

„Ik arresteer u; volg mij naar het bureau."

„Waarom hebt u dit kind geslagen?"

„Geen woorden; volg mij."

Vitalis keerde zich tot mij:

„Ga terug naar de herberg en blijf

„Zei de doorluchtige vertegenwoordiger van het gezag, dat ik mijn toneelspelers moet muilbanden?"

daar met de honden. Je krijgt bericht van me."

Meer kon hij niet zeggen; de agent trok hem mee. Zo eindigde de vertoning, die mijn meester zo grappig had willen maken en die zo treurig eindigde.

De honden wilden de meester volgen, maar ik riep ze terug. Nu zag ik pas, dat ze gemuilband waren, maar niet met zo'n ijzeren korf. Ze droegen heel eenvoudig een zijden lint om hun bek, met strikjes vastgeknoopt. Voor Cappi met zijn witte vacht was het lint rood; voor de zwartharige Zerbino was het wit en voor de grijze Dolly blauw. Dat waren muilkorven voor het toneel en Vitalis had ze zeker zo gekleed voor de grap die hij wou uithalen.

Het publiek had zich verspreid; enkele achterblijvers praatten over het gebeurde nog wat na.

„Die oude heeft gelijk."

„Neen, hij was fout."

„Waarom sloeg de agent een kind, dat hem niets gedaan en niets gezegd had?"

„'t Is een lelijke geschiedenis; die oude zal er niet zonder gevangenis afkomen, als de agent hem beschuldigt van verzet."

Zeer bedroefd en ongerust bereikte ik de herberg. Alleen de eerste uren, die ik met Vitalis doorbracht, was ik bang voor hem geweest. Al heel gauw was ik me aan hem gaan hechten en mijn genegenheid voor hem was gaandeweg zeer groot geworden. We leefden samen hetzelfde leven en waren altijd bij elkaar van de morgen tot de avond; vaak ook 's nachts, als we samen dezelfde bos stro voor hoofdkussen deelden. Een vader had niet beter voor me kunnen zorgen dan hij deed. Daarom trof deze scheiding me zeer pijnlijk. Wanneer zouden we hem terugzien? De mensen hadden gesproken van gevangenis. Hoe lang zou zo'n straf wel kunnen duren?

En wat moest ik in die tussentijd uitvoeren? Waarvan leven? Vitalis had de gewoonte om al zijn geld op zak te houden en toen de politie hem meesleepte, vond hij geen gelegenheid om mij wat te geven.

Slechts enkele stuivers had ik bij me; zou dat genoeg zijn om Jolico, de honden en mij de kost te geven?

Twee lange dagen bracht ik door in grote angst en ik kwam niet verder dan het erf van de herberg en hield me bezig met Jolico en de honden, die onrustig waren en stil.

Eindelijk, de derde dag kwam er een brief van Vitalis. Hij werd gevangengehouden om de eerstvolgende Zaterdag voor de politierechter te verschijnen, beschuldigd van verzet tegen een politieagent en geweldpleging op die persoon.

„Ik heb me door mijn woede laten meeslepen en een grote fout gemaakt, die me zwaar aangerekend zal worden. Maar 't is nu te laat om dat te erkennen. Kom jij maar naar de terechtzitting; daar kun je van leren."

Verder gaf hij me raad voor mijn gedrag en eindigde met een omhelzing voor mij en een liefkozing voor Cappi, Jolico, Dolly en Zerbino.

Terwijl ik las, zat Cappi tussen mijn knieën met zijn neus op het papier te ruiken en te snuffelen, en de beweging van zijn staart vertelde dat hij de geur van zijn meester herkende aan het papier, dat uit de handen van zijn zijn baas kwam. Na drie dagen was dit de eerste keer, dat Cappi blijdschap toonde.

Na informatie hoorde ik, dat de rechtszitting van de politierechter om tien uur begon. Om negen uur stond ik die Zaterdag al voor de poort en ik was het eerst binnen. Langzamerhand liep de zaal vol en ik herkende verscheidene personen, die getuigen geweest waren van het met de agent voorgevallene.

Omdat ik niets af wist van rechtbanken en justitie en het me toescheen, dat ik zelf ook last met die instellingen kon krijgen, kroop ik achter een grote kachel op de bank tegen de muur en maakte me zo klein mogelijk.

Mijn meester kwam niet direct voor; eerst waren het mensen, die gestolen hadden of gevochten. Ze verklaarden zich allemaal onschuldig, maar ze werden allen veroordeeld.

Tenslotte kwam Vitalis tussen twee veldwachters op dezelfde bank zitten als zijn voorgangers.

Wat er gezegd werd, wat men hem vroeg en wat hij antwoordde, van dat alles weet ik niets. Ik was veel te ontroerd om te luisteren. Ik keek alleen maar

Daar zat mijn meester, rechtop; zijn lange, witte haren achterovergekamd. Hij keek beschaamd en verdrietig. Nu keek ik naar de rechter, die hem vragen stelde.

„U bekent dus, dat u klappen uitdeelde aan de agent, die u arresteerde?"

„Geen klappen, mijnheer de president, maar één klap; toen ik op de plaats kwam, waar wij onze voorstellingen gaven, zag ik dat de agent een oorvijg gaf aan het kind, dat bij me hoort."

„Dat kind is toch niet van u?"

„Neen, mijnheer de president, maar ik houd van hem, alsof hij mijn zoon is. Toen ik zag dat hij geslagen werd, liet ik me door mijn woede meeslepen. Ik pakte vlug de hand van de agent vast en verhinderde hem om nog eens te slaan."

„Hebt u zelf de agent geslagen?"

„Toen hij me bij mijn kraag pakte, vergat ik, welke man dat deed, of liever, zag ik in hem alleen een man en geen agent en ontsnapte me onbewust een onvrijwillige beweging."

„Op uw leeftijd moet men zich niet laten meeslepen."

„Men zou zich niet driftig moeten maken. Jammer genoeg doet men niet altijd, wat men zou moeten doen, dat zie ik nu wel in."

„We zullen nu de agent horen."

Deze vertelde de feiten, zoals ze gebeurd waren, maar vestigde vooral de aandacht op de wijze, waarop men gespot had met zijn persoon, zijn stem en zijn gebaren, en niet zozeer op de klap, die hij gekregen had.

Onder die uiteenzetting keek Vitalis, in plaats van oplettend te luisteren, naar alle kanten de zaal in. Ik begreep dat zijn ogen mij zochten. Toen besloot ik mijn schuilhoek te verlaten, drong door de nieuwsgierigen heen en kwam op de eerste rij zitten. Hij zag me en zijn droevig gezicht klaarde op. Ik voelde, dat hij blij was me te zien, en wel hield ik me goed, maar kreeg toch mijn ogen vol tranen.

„Is dit alles, wat u tot uw verdediging heeft te zeggen?" vroeg de president tot slot.

„Voor mezelf heb ik er niets aan toe te voegen, maar voor het kind, dat ik erg liefheb en dat onverzorgd achterblijft, voor dat kind vraag ik om tegemoetkoming én verzachting aan de rechtbank en verzoek ik om ons zo kort mogelijk gescheiden te houden."

Nu rekende ik erop, dat men Vitalis vrij zou laten, maar dat gebeurde niet.

Een andere rechter sprak enkele minuten en vervolgens zei de president dat Vitalis, wegens bewezen beledigingen en handtastelijkheid tegenover een ambtenaar in functie, veroordeelt was tot „twee maanden gevangenisstraf en honderd francs boete".

Twee maanden gevangenis!

Door mijn tranen heen zag ik Vitalis, achter een veldwachter aan, de zaal uitlopen.

Twee maanden gescheiden!

Waar moest ik heen?

Toen ik erg verdrietig, met rode ogen van 't huilen, in de herberg terugkwam, stond de herbergier in de deur naar de binnenplaats. Ik wilde hem voorbijgaan naar de honden, maar hij hield me tegen.

„Hoe is het afgelopen met je meester?"

„Hij is veroordeeld."

„Voor hoelang?"

„Twee maanden gevangenis."

„En hoeveel boete?"

„Honderd francs."

„Twee maanden, honderd francs!" Dat zei hij wel een keer of drie. Nu ik wou doorgaan, hield hij me wéér tegen.

„En wat wil je in die twee maanden gaan doen?"

„Ik weet het niet, mijnheer."

„O, weet je 't niet? Je hebt toch

Meer kon hij niet zeggen; de agen trok hem mee.

zeker wel geld om te leven en je beesten te voeden?"

„Neen, mijnheer."

„Dan reken je zeker op mij om hier te kunnen blijven?"

„O neen, mijnheer, ik reken op niemand."

„Welnu, mijn jongen, daar heb je gelijk in; je meester is me al te veel geld schuldig en ik kan je geen twee maanden op de pof houden, als ik niet weet, of ik per slot van rekening geld krijg. Je zult hier moeten vertrekken."

„Vertrekken? Maar waar wilt u, dat ik heen ga, mijnheer?"

„Dat is mijn zaak niet: ik ben je vader niet en evenmin ben ik je baas. Waarom zou ik je moeten houden?"

Een ogenblik stond ik sprakeloos, verbijsterd! Wat kon ik zeggen? Die man had gelijk. Om welke reden zou hij me bij zich houden? Hij had van mij niets dan drukte en last.

„Komaan, mijn jongen, neem je honden en je aap mee en smeer hem! Luister goed, de rugzak van je meester moet je hier laten. Als hij vrijkomt, zal hij die komen halen en dan kan ik meteen met hem afrekenen."

Deze woorden brachten mij op een idee en ik meende het middel gevonden te hebben om hier te kunnen blijven

„Als u er op dit ogenblik al zeker van bent, dat uw rekening betaald zal worden, houd mij dan zolang en voeg de uitgaven, die u voor mij doet, bij die van mijn meester."

„Dacht je dat, mijn jongen? Je meester zal me wel enkele dagen kunnen betalen, maar twee maanden, dat is heel wat anders."

„Ik zal zo weinig eten, als u wilt."

„En je beesten dan? Neen, dat kan niet, je moet weggaan! In de dorpen zul je wel werk vinden en de kost kunnen verdienen."

„Maar, mijnheer, waar zal mijn meester me moeten zoeken, als hij vrijkomt? Hier zal hij me komen halen."

„Dan moet je over twee maanden hier terugkomen. Maak een tocht in de omgeving door de badplaatsen. Te Bagnères, te Cauterets en te Luz is veel geld te verdienen."

„En als mijn meester me schrijft?"

„Dan zal ik de brief bewaren."

„Maar als hij dan geen antwoord krijgt?"

„Bah, je wordt vervelend! Ik heb je gezegd, dat je gaan moet. Vertrek dus en zo gauw mogelijk! Je krijgt vijf minuten om je klaar te maken. Vind ik je dan nog hier, dan, wee je gebeente!"

Ik voelde wel, dat elk verzet hier nutteloos was. Zoals de herbergier gezegd had: ik moest vertrekken. Ik ging dus naar de stal, maakte de honden en Jolico los, gespte mijn zak op mijn rug en hing de riem van de harp over mijn schouder en verliet de herberg. De herbergier keek me na.

„Als er een brief komt," riep hij, „zal ik hem wel naar je doorzenden!"

Ik haastte me om de stad uit te komen, want mijn honden droegen geen muilband. Wat moest ik zeggen, als een agent me aanhield? Dat ik geen geld had om muilbanden te kopen? 't Was echt zo, want ik had maar elf stuivers op zak. Zou ik dan ook gearresteerd worden? En hoe zou dat dan moeten met Jolico en de honden? Nu was ik al directeur van een troep geworden; hoofd van het kleine gezin. Ik voelde mijn verantwoordelijkheid.

Onder het snelle voortgaan keken de honden telkens naar me op. Ze hadden honger.

Jolico, hoog op mijn rugzak, trok me nu en dan aan mijn oor. Dan moest ik omkijken en zag ik hem over zijn buikje strijken. Die had dus ook honger.

Ik had óók wel kunnen vertellen, dat ik honger had, want ik had die morgen ook nog niets gegeten, net zo min als de honden. Van mijn elf stuivers kon geen ontbijt én middagmaal betaald worden, we moesten dus tevreden zijn met één maaltijd, genomen op de middag, in plaats van twee. De herberg, waaruit we verjaagd waren, lag aan de weg naar Montpellier. Daarom was ik die weg opgegaan, want mijn grootste zorg was om Toulouse te ontvluchten en

zo weinig mogelijk de politie te ontmoeten.

Ik denk, dat we wel twee uur gelopen hadden, zonder dat ik durfde stoppen, en de hondjes begonnen me vaker aan te kijken met smekende ogen en Jolico begon steeds harder aan mijn oor te trekken en over zijn buik te strijken. Nu meende ik ver genoeg van Toulouse verwijderd te zijn en ik liep de eerste bakkerswinkel binnen, die ik zag. Daar vroeg ik om een brood van anderhalf pond.

„Je kunt beter een brood van twee pond nemen," zei de bakkersvrouw, „met je dieren erbij is dat niet te veel. Je moet die arme dieren goed voeren!"

Ongetwijfeld was een brood van twee pond niet te veel, want Jolico, die alleen kleine stukjes at, niet meegerekend, zou ieder van ons maar een half pond krijgen.

Maar het was te veel voor mijn beurs. Een brood kostte toen vijf stuivers per pond, dus twee pond zou me tien stuivers kosten, dan zou ik nog maar één stuiver over hebben. Als ik nu maar anderhalf pond nam, kon ik de volgende morgen nog wat kopen, in afwachting van de kans om wat te verdienen. Daarom zei ik tegen de vrouw, dat ik aan anderhalf pond beslist wel genoeg zou hebben en dat ze niet méér af moest snijden.

„Goed, goed," antwoordde ze en sneed dus het gevraagde van een groot brood af en woog dat.

„'t Is even méér," zei ze, „dan zal ik acht stuivers rekenen," en ze liet het geld in de winkellade glijden.

De honden sprongen blij om me heen en Jolico trok aan mijn haren en stootte zijn kleine kreetjes uit, toen ik met mijn brood de winkel uitging.

We gingen niet ver meer. Bij de eerste boom, die we tegenkwamen, plaatste ik mijn harp tegen de stam en ging in het gras liggen, met de honden vlak bij me; Cappi in 't midden tussen Dolly en Zerbino in. Jolico was niet moe; die bleef staan om gauw de brokjes weg te kunnen graaien, die hem toekwamen. Dat was een moeilijk geval om het brood goed te verdelen. Eerst maakte ik er vijf zoveel-mogelijk-gelijke delen van en ieder stuk sneed ik weer in kleine brokjes, opdat er niets verloren zou gaan. Ieder kreeg zijn stuk op zijn beurt, net zoals soldaten hun portie krijgen uit de grote ketel. Jolico, die minder nodig had dan wij, hield nog wat over en was al verzadigd, toen wij nog rammelden van de honger. Daarom pakte ik drie stukjes van zijn aandeel af en borg die in mijn zak, om ze later aan de honden te geven. Nu lagen er nóg vier brokjes van Jolico, voor de honden en mij elk één.

Dat was ons nagerecht! Onze maaltijd was niet zo feestelijk, dat er een toespraak bij gehouden moest worden; toch meende ik mijn kameraden een paar woordjes te moeten zeggen. Want ik was nu hun baas en meende ze bekend te moeten maken met de moeilijke omstandigheden, waarin wij ons bevonden. Cappi had zeker mijn voornemen geraden, want hij hield zijn schrandere ogen liefdevol op de mijne gevestigd.

„Ja, beste Cappi," zei ik, „ja, mijn vrienden Dolly, Zerbino en Jolico, ik heb jullie slecht nieuws te vertellen. Onze meester zal twee maanden van ons wegblijven."

„Waf!" kefte Cappi.

„Dat is erg treurig voor hemzelf, maar ook voor ons. Want hij zorgde, dat wij te eten hadden, en tijdens zijn afwezigheid zullen wij ons in een verschrikkelijke toestand bevinden. Wij hebben geen geld!"

Het woord „geld" was Cappi bekend. Hij begon direct op zijn achterpoten rond te tippelen, net of hij geld op moest halen bij het „geacht publiek".

„Bah, je wordt vervelend! Ik heb je gezegd, dat je gaan moet."

„O, je wilt, dat we weer voorstellingen geven; ja, dat is een goed idee, maar zal het wat opbrengen? Daar hangt alles van af. Als we geen succes hebben, weet dan, dat we nog maar drie stuivers bezitten. We zullen de buikriem een beetje strakker moeten aanhalen. Nu de zaken zo staan, hoop ik, dat jullie de ernst van de toestand inzien en dat jullie geen gemene streken gaan uithalen, maar dat ieder zijn krachten zal geven voor de gemeenschap. Ik vraag van jullie gehoorzaamheid, matigheid en moed. Laten we ons aaneensluiten en rekenen jullie op mij, zoals ik op jullie reken."

Ik durf niet te zeggen, dat mijn kameraden mijn prachtige toespraak helemaal begrepen hadden, maar ze wisten, ze voelden vast wel, dat er, wegens afwezigheid van de meester, iets ernstigs aan de hand was. Ze zaten oplettend naar me te luisteren. Oplettend! Ja, maar dat telde niet voor Jolico. Die kon nooit lang met hetzelfde bezig blijven. Toen ik ongeveer twintig woorden gesproken had, was hij in de boom geklommen en vermaakte zich door van tak op tak te springen of wel door er een poosje schommelend aan te blijven hangen.

Cappi zou ik zo iets kwalijk genomen hebben, maar van Jolico verwonderde me niets meer. Hij was nu eenmaal een wildzang en had maar weinig hersens. Ik had ook wel zin gehad, om net als die aap wat vermaak te zoeken, maar dat kwam nú niet overeen met mijn waardigheid.

Enkele ogenblikken later braken we op. We moesten zien wat te verdienen voor 'n nachtverblijf en voor een volgend ontbijt, vooral voor dit laatste, want logeren kon, uit zuinigheid, desnoods wel in de open lucht.

Na een uur ongeveer zagen we een

dorp liggen, waar we een kans wilden wagen. Het leek maar een armoedig geval, maar ik zou met een magere opbrengst tevreden zijn. Mijn troep werd dus aangekleed en zo mooi als 't kon, maakten we onze intocht, maar we misten Vitalis met zijn fluit om de aandacht te trekken.

Onder het lopen keek ik links en rechts om te zien, of we succes hadden, maar dat viel tegen. Niemand volgde ons.

Op een pleintje met een fontein, omringd door plataanbomen, nam ik mijn harp en begon een wals te spelen.

De muziek was vrolijk en mijn vingers tokkelden licht, maar mijn hart was vol verdriet en het leek wel, of ik een zware last op mijn schouders droeg.

Ik commandeerde Zerbino en Dolly om te dansen; ze gehoorzaamden terstond en begonnen rond te walsen op de maat. Maar niemand nam de moeite om eens naar ons te kijken en toch zaten er genoeg vrouwen in de deur van haar huis te breien en te praten.

Ik zette mijn harpspel voort en Zerbino en Dolly gingen door met dansen. Misschien zou er ten laatste wel iemand besluiten om dichterbij te komen. Als er maar één kwam, dan zou er wel een tweede volgen en dan had je er al gauw tien of twintig om je heen.

Men liet me maar spelen en Zerbino en Dolly deden hun best en de mensen bleven thuis. Ze keken niet eens naar ons. 't Was om wanhopig te worden! Toch gaf ik het nog niet op en speelde wat harder en liet mijn snaren trillen, alsof ik ze kapot wou maken.

Plotseling was er een klein kind, zo klein, dat het pas lopen had geleerd, en dat kindje stond van de drempel op en waggelde onze richting uit.

Daar zal vast de moeder wel achteraankomen, dacht ik, en dan komt er een vriendin en dan krijgen we wel meer publiek en hebben wij onze inkomsten.

Ik speelde nu wat zachter om het kleintje niet bang te maken, in de hoop, dat het verder zou komen. Met de handjes uitgestrekt waggelde het kind voorzichtig vooruit. Nog enkele stappen en het was bij ons.

De moeder keek op, verrast en ongerust, omdat de peuter niet vlak bij haar was.

Ze bemerkte het kind direct. Maar in plaats van er achteraan te lopen, zoals ik gehoopt had, riep ze het alleen maar terug, en de gehoorzame kleine ging naar zijn moeder.

O, dacht ik, misschien houden ze niet van dansmuziek. Dat is ook nog mogelijk.

Zerbino en Dolly gaf ik bevel om te gaan liggen en ik zette mijn Italiaans liedje in en nooit, dat verzeker ik u, had ik er zó mijn best op gedaan.

Toen ik aan het tweede couplet begon, kwam een man, met een korte jas aan en een vilthoed op, onze richting uit. Eindelijk! dacht ik, daar komt de eerste! Nu zong ik met meer geestdrift.

„Hola!" riep hij, „wat moet je hier, lelijke deugniet?"

Ik hield op, verbluft door die manier van aanroepen, en bleef met open mond naar hem kijken.

„Nou, zul je eens antwoorden?" zei hij.

„U ziet toch, mijnheer, dat ik zing."

„Heb jij verlof om in onze gemeente te zingen?"

„Neen, mijnheer."

„Maak dan, dat je wegkomt, als je geen proces-verbaal wilt hebben."

„Maar, mijnheer...."

„Ik ben de veldwachter. Vertrek terstond, gemene landloper! Bedelaar!"

Een veldwachter! Ik wist van mijn meester, hoe duur het is, als je je verzet tegen een politieagent en een veldwachter. Daarom liet ik me dat bevel geen twee keer zeggen, draaide me om en nam dezelfde weg, waarlangs ik gekomen was.

Landloper of bedelaar! Dat was toch eigenlijk niet waar. Ik had niet gebedeld, alleen maar gezongen en dat was mijn manier van werken.

Vijf minuten later verliet ik deze gemeente, die zo weinig gastvrijheid bood en zo goed bewaakt werd.

De honden volgden me met de kop omlaag. Ze begrepen zeker, dat ons iets onaangenaams overkomen was. Soms liep Cappi me een paar stappen voorbij, draaide dan zijn kop om en keek me nieuwsgierig aan, net of hij wou zien, hoe ik me nu hield.

Toen we ver genoeg weg waren van die kwade veldwachter, gaf ik een teken en direct kwamen de honden om me heen staan, met, zoals altijd, Cappi in het midden. Het ogenblik was gekomen om hun een kleine uitleg te geven.

„We zijn weggejaagd, omdat we geen verlof hebben om te spelen."

„En wat nu?" leek Cappi te vragen met zijn kop een beetje schuin. „Dan gaan we slapen onder de mooie sterrenhemel, 't komt er niet op aan, waar, zonder avondmaal."

Ze begonnen allemaal te brommen. Ik liet mijn drie stuivers zien.

„Jullie weten dat we niet meer hebben dan dit. Als we vanavond die drie stuivers opmaken, hebben we morgenochtend niets. Dus omdat we vandaag al gegeten hebben, vind ik het verstandiger om aan morgen te denken." En ik stak de drie stuivers weer in mijn zak. Cappi en Dolly bogen hun kop in berusting, maar Zerbino, die niet zo goedig was en nogal gulzig, bleef grommen. Na hem een tijd kwaad aangekeken te hebben, wendde ik me tot Cappi:

„Leg het aan Zerbino eens uit, want hij schijnt het niet te willen begrijpen. We moeten van een tweede maaltijd vandaag afzien, als we er morgen nog één willen hebben."

Terstond gaf Cappi zijn kameraad een tik met zijn poot en scheen er tussen die twee een gesprek te beginnen. Wat Cappi aan Zerbino vertelde, verstond ik niet, want honden verstaan wel, wat mensen zeggen, maar de mensen begrijpen de taal van de honden niet. Ik zag alleen, dat Zerbino weigerde naar rede te luisteren en dat hij erop stond, om direct de drie stuivers te besteden.

WORDT VERVOLGD

Onder het lopen keek ik links en rechts om te zien, of we succes hadden, maar dat viel tegen. Niemand volgde ons.

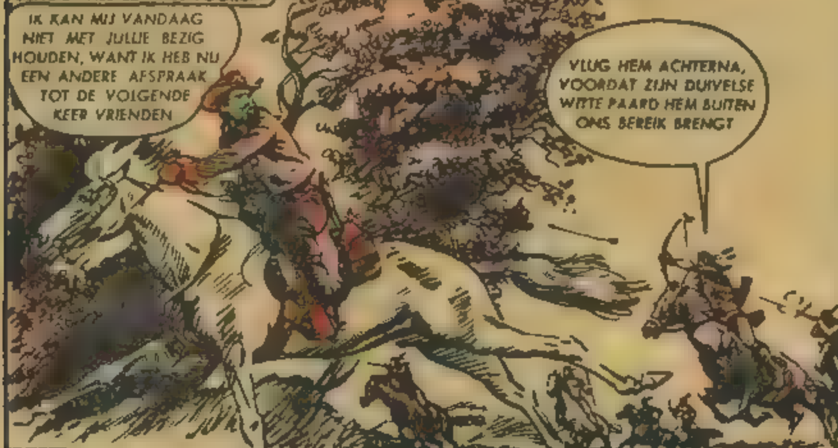
BUFFALO BILL

BUFFALO BILL HAD ZOJUIST WEER EEN MOEILIJKE OPDRACHT UITGEVOERD WAARVOOR HIJ EEN REIS VAN VELE DAGEN DOOR DE EENZAME VLAKTEN HAD GEMAAKT AAN ALLE GEVAREN WAS HIJ ONTSNAPT EN NA EEN DAG VAN RUST WAREN HIJ EN WERVELWIND ZIJN BEROEMD PAARD, ALLE VERMOEIENISSEN VERGETEN FRIS EN UITGERUST GING HIJ DE VOLGENDE MORGEN UIT RIJDEN NIEUWE AVONTUREN WACHTTEN HEM AL WEER WANT EENSKLAPS KWAM EEN TROEP INDIANEN OP HEM AF

DE OVERMACHT VAN DE INDIANEN WAS TE GROOT, MAAR BUFFALO BILL WAS NIET BEVREESD WANT WERVELWIND WAS ZO SNEL DAT GEEN ENKEL ANDER PAARD HET ROS VAN BUFFALO BILL KON INHALEN HIJ KLAKTE MET ZIJN TONG EN WERVELWIND SCHOOT ALS EEN PIJL VOORUIT

LACHEND KEEK BUFFALO BILL OM NAAR DE INDIANEN, DIE VERGEEFS PROBEERDEN HEM TE VOLGEN DE AFSTAND TUSSEN HEM EN ZIJN ACHTERVOLGERS WERD ELK OGENBLIK GROTER, HOE HARD DE SIOUX HUN PAARDEN OOK DE SPOREN GAVEN, WERVELWIND KONDEN ZIJ NIET INHALEN

DE INDIANEN GAVEN DE ACHTERVOLGING SPOEDIG OP WOEDEND LUISTERDEN ZIJ, HOE DE BEROEMDE WOUDLOPER HEN UITLACHTE, MAAR HUN WOEDE BRACHT HEN OOK NIET VERDER, SPOEDIG ZAGEN ZIJ BUFFALO BILL IN DE VERTE VERDWIJNEN

TOEN BUFFALO BILL VERDWENEN WAS HIELDEN DE INDIANEN KRIJGSRAAD, ZIJ MAAKTEN HET ENE PLAN NA HET ANDERE OM BILL GEVANGEN TE NEMEN

RENNEND PAARD ZOALS DE LEIDER VAN DE TROEP SIOUX HEETTE, UITTE PLOTSELING EEN WILDE SCHREEUW

HET GEZICHT VAN RENNEND PAARD WAS BIJNA ONHERKENBAAR VAN WOEDE OVER DE ONTSNAPPING VAN BUFFALO BILL.
MIJN RODE BROEDERS WETEN NIET WAT ZIJ ZEGGEN. WANNEER PAHASKA ZIJN PAARD NIET MEER ZOU HEBBEN, IS HIJ EVEN HULPELOOS ALS EEN KLEIN KIND. HIJ HEEFT WEL WAPENS, MAAR DIE HEBBEN WIJ OOK

TERWIJL ZIJ TERUGREDEN NAAR HUN KAMP, MAAKTE RENNEND PAARD ALLERLEI PLANNEN OM BUFFALO BILL IN HANDEN TE KRIJGEN. IN HET KAMP RIEP HIJ DE SIOUX BIJ ELKAAR BIJ DE TOTEMPAAL EN VERTELDE HUN WAT HIJ WILDE DOEN. DE MEESTE INDIANEN DACHTEN, DAT BUFFALO BILL EEN TOVERMIDDEL HAD.
DE BLANKE WOUDLOPER HEEFT GEEN TOVERMIDDEL. HIJ HEEFT ALLEEN MAAR WERVELWIND, ZIJN PAARD, DAT SNELLER IS DAN ALLE ANDERE PAARDEN. WANNEER WIJ PAHASKA VAN ZIJN PAARD KUNNEN BEROVEN, IS HIJ HULPELOOS. IK ZAL DAT MIJN RODE BROEDERS BEWIJZEN, EN DAAROM ZAL IK ZELF HET PAARD UIT HET KAMP VAN DE BLANKEN HALEN. DAN BEN IK ONOVERWINNELIJK

HET ZOU ZEER MOEILIJK ZIJN OM WERVELWIND UIT DE STALLEN TE STELEN, MAAR RENNEND PAARD WAS VAST BESLOTEN EN GING DADELIJK AAN HET WERK OM ZIJN PLAN UIT TE VOEREN. HIJ SMOLT EEN GROTE POT VET VAN EEN BEER, DIE HIJ GESCHOTEN HAD, EN DAARMEDE SMEERDE HIJ ZICHZELF GEHEEL IN

MIDDEN IN DE NACHT SLOOP RENNEND PAARD NAAR FORT LINCOLN, WAAR BUFFALO BILL WOONDE. TOEN DE SCHILDWACHTEN BIJ DE POORT WERDEN AFGELOST, GLEED DE INDIAAN ONHOORBAAR OP DE MUUR TOE EN KLOM BEHENDIG NAAR BOVEN OM HET TERREIN TE VERKENNEN
OVERAL STAAN SCHILDWACHTEN, MAAR DE BLANKEN KUNNEN TOCH NIET ZIEN, WAT IN HET DONKER GEBEURT

ONHOORBAAR ALS EEN SLANG LIET RENNEND PAARD ZICH NAAR BENEDEN GLIJDEN. VOETJE VOOR VOETJE SLOOP HIJ LANGS DE MUUR OVER DE BINNENPLAATS VAN HET FORT, TOTDAT HIJ DE STALLEN VOND
UGGHH WAAR KAN IK NU HET PAARD VAN PAHASKA VINDEN?

ZONDER DAT IEMAND HEM ZAG, ONDERZOCHT RENNEND PAARD ALLE STALLEN. HIJ ONDERDRUKTE EEN KREET VAN VREUGDE, TOEN HIJ EINDELIJK EEN SNEEUWWIT PAARD ONTDEKTE. WERVELWIND . . . . !
EINDELIJK! DAT IS HET PAARD VAN PAHASKA

MAAR AL SLOOP DE INDIAAN ZO ZACHTJES DOOR DE STALLEN DAT GEEN MENS HEM HOORDE, WERVELWIND HAD SCHERPE OREN. HET SLIMME DIER HOORDE DE INDRINGER WEL. WANNEER IEMAND ZO GEHEIMZINNIG NADERDE MOEST HET EEN VIJAND ZIJN. WERVELWIND WAS OP ZIJN HOEDE EN
AAAAGH!
"....TOEN RENNEND PAARD GENADERD WAS, GOOIDE HET PAARD MET ALLE KRACHT ZIJN BEIDE ACHTERBENEN OMHOOG ...."

MET EEN SCHREEUW VAN SCHRIK EN PIJN VLOOG DE INDIAAN OP DE GROND. HET GEHINNIK VAN WERVELWIND EN DE SCHREEUW VAN RENNEND PAARD HADDEN BUFFALO BILL WAKKER GEMAAKT. VLUG ALS DE WIND STOND HIJ OP VAN ZIJN BED IN HET GEBOUW NAAST DE STAL EN RENDE NAAR ZIJN PAARD
WAT KAN WERVELWIND MIDDEN IN DE NACHT MANKEREN?
OOOOOHH HHH

JUIST TOEN RENNEND PAARD PROBEERDE OVEREIND TE KRABBELEN, BEREIKTE BUFFALO BILL DE STAL. MET EEN KREET VAN WOEDE VLOOG HIJ OP DE INDIAAN TOE, DIE NOG HALF VERDOOFD WAS VAN DE VAL.
IK ZAL JE LEREN, MIJN PAARD TE STELEN!

GROMMEND VAN TELEURSTELLING HERKENDE DE INDIAAN ZIJN VIJAND. HIJ BEGREEP, DAT ZIJN VRIJHEID OP HET SPEL STOND EN PROBEERDE ZICH AAN DE GREEP VAN BUFFALO BILL TE ONTWORSTELEN
DE KEREL IS VAN TOP TOT TEEN MET VET INGESMEERD. IK KAN GEEN VAT OP HEM KRIJGEN

RENNEND PAARD WRONG EN KRONKELDE ZICH ALS EEN SLANG IN DE STERKE HANDEN VAN BUFFALO BILL. DE WOEDE VERDUBBELDE DE KRACHT VAN DE BEROEMDE WOUDLOPER MAAR DE INDIAAN WAS ZO GLAD ALS EEN AAL EN GLIPTE UIT ZIJN HANDEN.
DE ELLENDELING DIE KAN MIJ NIET TE PAKKEN KRIJGEN EN DAAROM WIL HIJ WERVELWIND STELEN. IK ZAL HEM LEREN! MIDDEN IN DE NACHT KAN IK DIE INDIAAN NIET ACHTERVOLGEN, MAAR IK HEB ZIJN GEZICHT ONTHOUDEN. VANDAAG OF MORGEN ZIE IK HEM WEL TERUG

DE INDIAAN SCHEEN OP ZIJN VLUCHT GEEN HAAST GEMAAKT TE HEBBEN. MIDDEN IN DE NACHT HAD HIJ NAMELIJK OP EEN DUN STUK BOOMSCHORS IN DE INDIANENTAAL EEN BOODSCHAP GETEKEND. DE VOLGENDE MORGEN VOND BUFFALO BILL DE BOODSCHAP, DIE MET EEN PIJL IN DE MUUR WAS GEPRIKT
„PAHASKA, IK ZAL JE PAARD TOCH IN MIJN BEZIT KRIJGEN. RENNEND PAARD." WAT EEN BRUTALITEIT VAN DIE INDIAAN

ONMIDDELLIJK GING BUFFALO BILL NAAR ZIJN VRIEND GENERAAL CUSTER, DIE HET BEVEL OVER FORT LINCOLN HAD. HIJ VERTELDE DE GENERAAL, WAT ER 'S NACHTS GEBEURD WAS
IK HEB VEEL ZIN OM DIE INDIAAN TE ZOEKEN EN HEM HIER TE BRENGEN
IK ZAL DAT GEVAL TERDEGE LATEN ONDERZOEKEN. HOE IS HET MOGELIJK, DAT EEN INDIAAN OVER DE MUUR KOMT EN HET FORT BINNENSLUIPT. DE SCHILDWACHTEN HEBBEN NIET OPGELET! MAAR ALS JE NU OP ZOEK NAAR RENNEND PAARD GAAT, HEB IK OOK NOG IETS VOOR JE TE DOEN, BILL

„Vandaag gaan we de andere kant eens uit, jongens!" zegt Dries en met fikse pas kiest het drietal de richting van de weide. Op het erf van de boerderij is het druk van de spreeuwen. Parmantig en bedillerig stappen ze rond. Overal vinden ze iets van hun gading. Vooral de oude kar waar het veevoer in vervoerd wordt, heeft hun belangstelling. „Wat een ijverige diertjes zijn het toch!" vindt Theo. Al hebben de spreeuwtjes het echter nog zo druk, telkens moeten ze hun werk even onderbroken om hun plezier te uiten. Met trillende vleugels en loshangende keelveertjes kwetteren en kwinkeleren ze, dat het een aard heeft. „Als je goed luistert," zegt Dries, „bemerk je allerlei nabootsingen in hun zang: het kakelen van de kippen, de roep van de kraaien, het geknars van een hek en nog veel meer." Plots roetsen de spreeuwen er vandoor. Boven het erf hangt een bruinrood torenvalkje. „Die komt kijken of er een mus te verschalken valt!" vertelt Dries. „Een argeloze spreeuw wil hij soms ook wel bij verrassing te pakken nemen. Maar dat gebeurt niet vaak; die spreeuwen zijn lang niet gek. En als ze eenmaal in de lucht zijn, dan heeft het torenvalkje het nakijken." Langs de dijk zien ze het valkje opnieuw. Met trillende vleugels hangt hij stil in de lucht, zijn kop speurend omlaag gericht. „Bidden of wiekelen noemt men dat," zegt Dries. „De torenvalk „bidt" voor het eten!" Daar zakt het valkje een eindje, wiekelt weer even en glijdt plots omlaag. De vleugels trekt de jager dicht tegen zich aan en steeds sneller schicht hij neer in het gras, zijn poten voor grijpen gereed. Nieuwsgierig richt Jan de verrekijker. „Het is raak!" juicht hij. „Hij heeft een muis!" Daar vliegt de valk op, een donker propje hangt in zijn gele grijpers. Dichtbij strijkt hij neer op een paaltje. Argwanend richt hij even zijn grote, bruine kijkers op de bonte kraaien. Ze mochten eens van plan zijn hem de buit te betwisten.... Gerustgesteld werkt hij de muis in een oogwenk door zijn ruime keelgat. „Die weet er ook weg mee!" zegt Theo. Even strijkt het valkje met zijn kromsnavel zijn veren glad. Dan slaat hij zijn puntige wieken uit en gaat een middagdutje doen onder de kap van de oude ophaalbrug. „Dat troffen we!" meent Dries. „Zo'n valkje stoot wel vaak neer, maar meestal stijgt hij met lege klauwen weer op. Hoogstens hangen er dan wat dorre grasprieten tussen zijn tenen!"

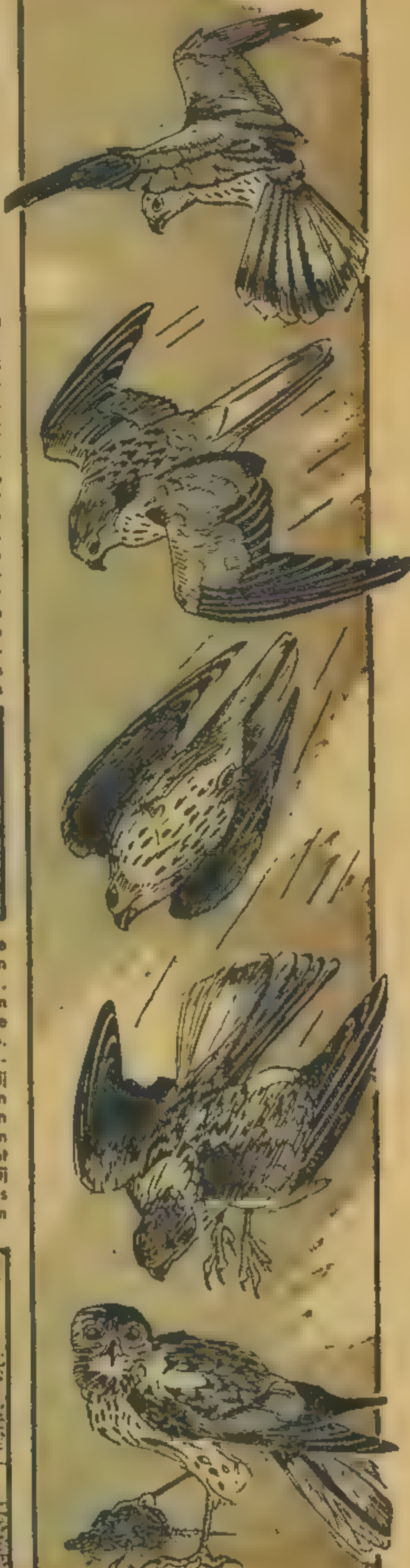

AVONTUUR IN DE NATUUR

MET ONS DRIETJES

NAN, NOBBY EN KLEINE JOE, DRIE WEZEN, WONEN MET HUN EZELTJE NEDDY IN DE BIJSCHOOL VAN JUFFROUW NOTER, WAAR ZIJ ALLERLEI WERKJES DOEN. IN HET DORP ZAL EEN WEEK LATER EEN GROTE OPTOCHT GEHOUDEN WORDEN, WAARVOOR IEDEREEN ZICH ZO MOOI MOGELIJK MOET VERKLEDEN. ZIJ GAAN NU NAAR HET DORP OM COSTUUMS TE HUREN

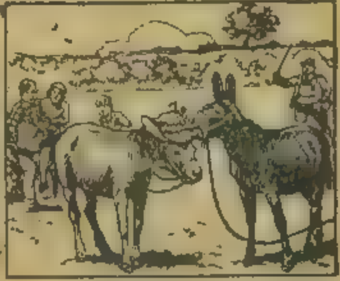

NAN BINDT DADELIJK DE HOED OP DE KOP VAN NEDDY OM TE KIJKEN OF DE HOED GOED STAAT. DAARNA LOPEN ZE GAUW TERUG NAAR DE BIJSCHOOL WANT ZE HEBBEN NOG VEEL WERK TE DOEN. NEDDY BLIJFT PLOTSELING STAAN. HIJ HOORT EEN ANDERE EZEL BALKEN

NEDDY SPRINGT VAN DE WEG IN HET WEILAND EN LOOPT NAAR DE ANDERE EZEL. TOT HUN SCHRIK ZIEN NAN, NOBBY EN KLEINE JOE DAT DE ANDERE EZEL DE OUDE HOED VAN NEDDY BEGINT OP TE ETEN. DE EIGENAAR VAN HET LAND KOMT KIJKEN WAT ER AAN DE HAND IS

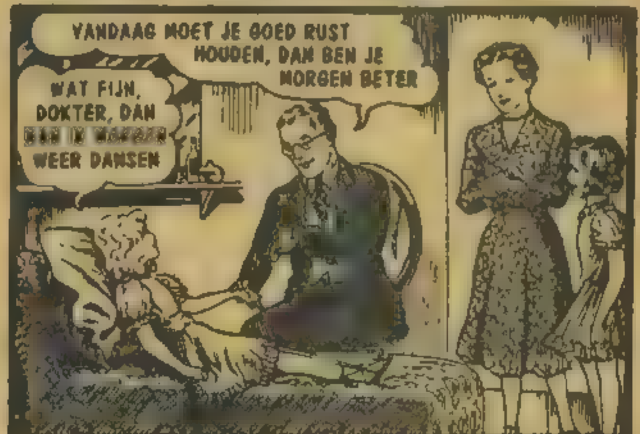

Vikkie Vinnig

VIKKIE VINNIG REIST MET HAAR VRIENDINNETJE SHEILA VAN DE ENE STAD NAAR DE ANDERE OM OVERAL IN DE SCHOUWBURG TE DANSEN. MEVROUW MATINA GAAT STEEDS MET HEN MEE. TERWIJL VIKKIE EN SHEILA EEN NIEUW DANSJE OEFENEN, IS VIKKIE PLOTSELING GEVALLEN. ZIJ IS ERG BLEEK EN KAN BIJNA NIET STAAN

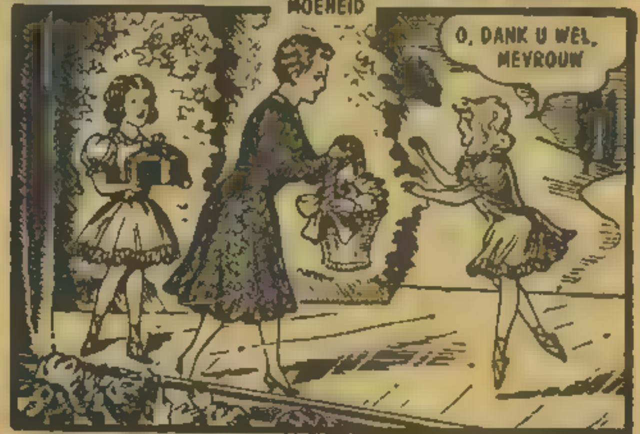
MEVROUW MATINA HEEFT VLUG OPGEBELD OM DE DOKTER TE WAARSCHUWEN. SHEILA IS BIJ VIKKIE GEBLEVEN IN DE KLEEDKAMER; HET KLEINE DANSERESJE LIGT OP DE DIVAN. ZIJ IS ERG BLEEK. SHEILA IS BANG, DAT HAAR VRIENDINNETJE ZIEK IS. MEVROUW MATINA KOMT TERUG EN ZEGT, DAT DE DOKTER DADELIJK ZAL KOMEN

GELUKKIG BEHOEVEN ZIJ NIET LANG TE WACHTEN, DE DOKTER KOMT AL GAUW. MEVROUW MATINA VERTELT HEM, WAT ER GEBEURD IS; ZIJ VRAAGT ANGSTIG, OF VIKKIE ERG ZIEK IS. MAAR DE DOKTER ONDERZOEKT VIKKIE HEEL NAUWKEURIG EN ZEGT DAN, DAT ZIJ ZICH NIET ONGERUST MOETEN MAKEN. VIKKIE IS ALLEEN FLAUW GEVALLEN VAN MOEHEID

MEVROUW MATINA EN SHEILA ZIJN ERG BLIJ, DAT VIKKIE DUS NIET ECHT ZIEK IS. ZIJ ZORGEN WEL, DAT VIKKIE DE GEHELE DAG IN BED BLIJFT OM GOED UIT TE RUSTEN. EN DE VOLGENDE MORGEN VOELT VIKKIE ZICH WEER EVEN GEZOND EN STERK ALS VROEGER. 'S MIDDAGS IS DE SCHOUWBURG VOL MET KINDEREN, DIE NAAR SHEILA EN VIKKIE

SHEILA EN VIKKIE DOEN ERG HUN BEST, ZIJ DANSEN NOG BETER EN MOOIER DAN ANDERS. DE KINDEREN IN DE ZAAL VINDEN HET PRACHTIG, ZIJ KLAPPEN ZO HARD ZIJ KUNNEN VOOR DE TWEE DANSERESJES. NA DE LAATSTE DANS KOMT MEVROUW MATINA OP HET TONEEL EN GEEFT SHEILA EEN GROTE DOOS CHOCOLADE EN VIKKIE EEN MOOIE FRUITMAND.

DANSEND VAN BLIJDSCHAP OVER DE VERRASSING LOOPT SHEILA MET VIKKIE NAAR HUN KLEEDKAMER. „WEET JE WAT," ZEGT SHEILA, „WE HEBBEN NU ZOVEEL LEKKERS, LATEN WE EEN FEESTJE GEVEN VOOR ONZE VRIENDINNEN. WE ZULLEN VRAGEN, OF ZE ALLEMAAL KOMEN." MAAR VIKKIE KIJKT BEDROEFD, HAAR VRIENDINNEN ZIJN VEEL TE VER WEG

MAAR OP DAT OGENBLIK WORDT ER OP DE DEUR VAN DE KLEEDKAMER GEKLOPT EN EEN TELEGRAMBESTELLER KOMT BINNEN. „IS VIKKIE, HET DANSERESJE, HIER?" VRAAGT HIJ. „ER IS EEN TELEGRAM VOOR HAAR GEKOMEN." VIKKIE MAAKT HET TELEGRAM GAUW OPEN; ZIJ IS VRESELIJK NIEUWSGIERIG, WIE HET GESTUURD HEEFT

1. „Hallo, Dollie Dimpel!" roept Tommie, de speelgoedsoldaat, als hij op zijn paard Batty komt aanrijden. „Waar ga je heen op deze mooie zonnige dag?" „Ik ga koekjes halen voor de thee," zegt Dollie. „Ga je mee?"

2. Zo rijdt Tommie naast Dollie mee, naar de bakkerswinkel van mevrouw Bunn. Als zij de koekjes hebben en de winkel verlaten, komt Claud, de uurwerkman de hoek om rennen. „Wat heeft Claud een haast," lacht Tommie vrolijk.

3. „Natuurlijk heb ik dat," zegt Claud, de uurwerkman, als hij van de ene voet op de andere springt. „Het huis van Marmerduk staat in brand! Uit alle ramen komt de rook! Nu hol ik gauw naar de brandweer om haar te waarschuwen."

4. „Ik zal wel gaan," roept Tommie, „Batty kan lopen als de weerlicht, als zij wil!" En met een „Ha-hup! Batty!" snelt Tommie op zijn lief paard de weg af in de richting van de brandweer. „Wees voorzichtig!" roept Dollie hem nog na.

5. Binnen een paar minuten heeft Tommie de brandweer bereikt en ogenblikkelijk zijn de mannen gereed en springen op de wagen. De bestuurder draait de contactsleutel om en voort gaat het, met Tommie voorop als wegwijzer.

6. „Toeoeoeoet! Toeoeoet! Ringelingeling!" Gaan de sirene en de brandweerbel. „Ik geloof wel dat wij nog op tijd zullen aankomen," zegt Tommie, als zij in de buurt van Marmerduk's huis zijn. „Ik zie al geen vlammen meer!"

7. Tommie en de brandweerlieden snellen naar binnen en vliegen de trap op. Buiten adem komen zij boven en dan staan ze heel verbaasd te kijken! Daar zit Marmerduk heel rustig zijn nieuwe pijp te roken. Wat een rook komt er af!

8. Marmerduk zegt dat het hem heel erg spijt, dat hij zoveel overlast heeft veroorzaakt. Hij was bij het venster gaan zitten, opdat de kamer niet vol met rook kwam. Nu kwamen alle andere bewoners van speelgoedland kijken en werden allemaal getrakteerd.

BOB EN BEP

[redacted]
LAND EN BELEVEN ALLERLEI LEUKE EN PRETTIGE AVONTUREN. MAAR HET IS NIET ZO PRETTIG, DAT ZIJ ACHTERVOLGD WORDEN DOOR STIGGINS, DIE HEN WIL TERUG BRENGEN NAAR HET SOMBERE WEESHUIS WAARUIT ZIJ ZIJN ONTVLUCHT

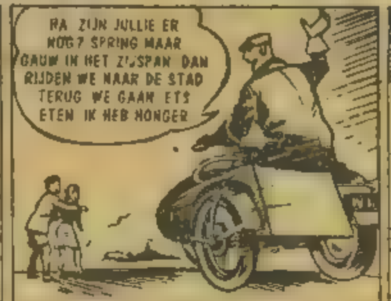

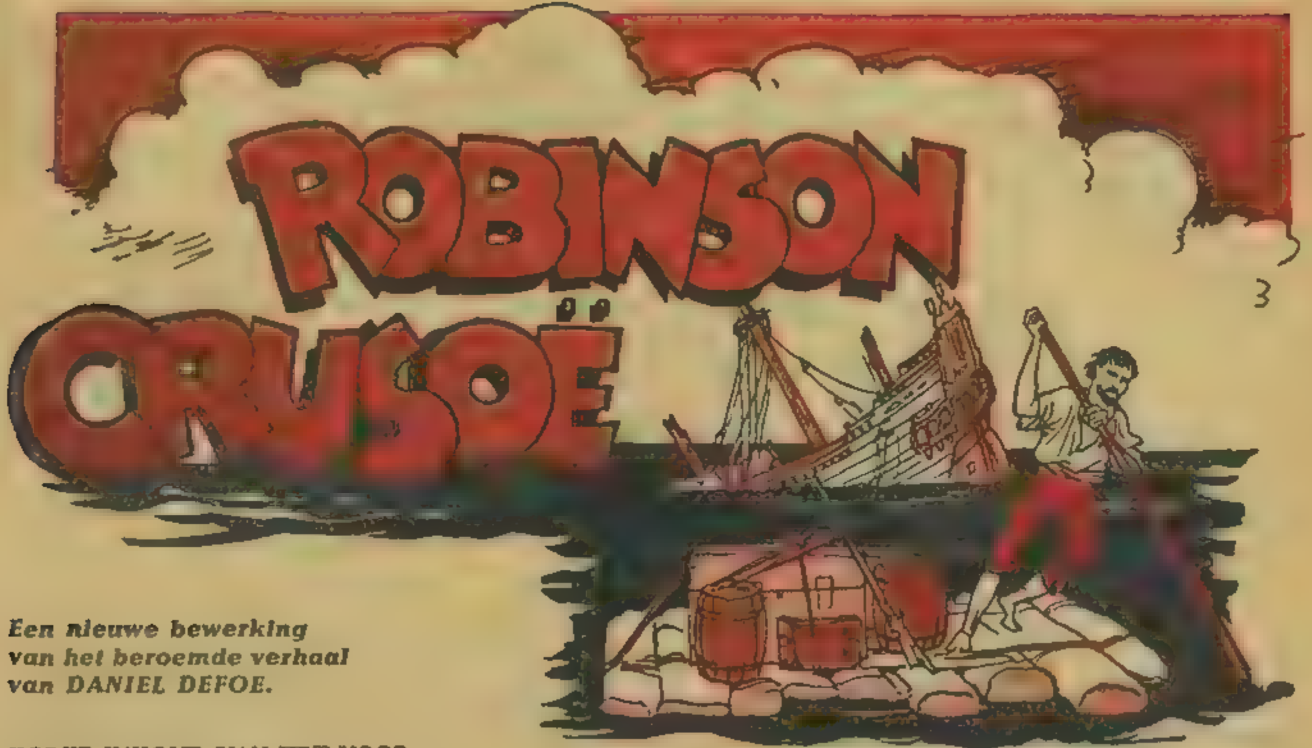

Een nieuwe bewerking van het beroemde verhaal van DANIEL DEFOE.

IV

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

In het eerste deel maakten wij kennis met Crusoë, wiens lust om te varen hem tenslotte in Moorse gevangenschap bracht. Hij weet daaruit te ontvluchten met Xury, een Moorse slaaf. Met zijn scheepje bereikt hij een eiland, waar hij vriendschap met de negers sluit. Dan vaart hij weer verder en meent na een dag of tien land te zien. Hij ontmoet een Portugees schip, waarvan de kapitein hem aan boord neemt en naar Brazilië brengt. Het gelukt Crusoë een welvarende tabaksplantage te stichten. Doch dan bekruipt hem weer de lust naar avonturen. Als hij met een schip, slaven wil gaan halen, lijdt hij schipbreuk. De gehele bemanning komt om en Crusoë spoelt zelf op een onbewoond eiland aan. Met een vlot haalt hij van het doormidden gebroken schip alles wat bruikbaar is, en brengt het naar land. Zo richt hij daar een huishouden in en weet alle onbruikbare dingen te benutten. Hij probeert tonnen en vaatjes te maken, doch dat lukt niet erg.

* * * * * * * * * * * * *

Ook verlangde ik er erg naar een kaars te hebben. Want 's avonds was het meestal al tegen zeven uur donker en dan kon ik niets anders doen dan naar bed gaan. Ik dacht nu aan de klomp bijenwas, waarvan ik tijdens mijn Afrikaans avontuur kaarsen had gemaakt. Maar ik had er nu geen. Toch vond ik er wat op. Toen ik weer een geit schoot, bewaarde ik zorgvuldig het vet. Van klei maakte ik vervolgens een schoteltje, dat ik bakte in de zon. Daarin plaatste ik een wiek en zo had ik een goed olielampje. Maar het licht was niet zo helder en constant als van een kaars.

Op een goede dag vond ik een kistje, waar vroeger graan in gezeten had om de kippen aan boord van het schip te voeren. Het restje graan, dat nog in de hoeken had gezeten, was opgegeten door de ratten en er zat alleen nog maar wat stof en poeder in. Omdat ik het kistje nodig had — ik denk om kruit in te doen, toen ik bezig was dit in kleine pakjes te verdelen uit vrees voor de bliksem — klopte ik het stof eruit ergens in de buurt van de omheining aan de voet van de rots. Dat was kort voor het regenseizoen en ik wist eigenlijk niet eens meer, dat ik daar ooit iets had neergegooid. Maar op een goede dag — het zal ongeveer een maand later geweest zijn — zag ik een aantal groene sprietjes uit de grond te voorschijn komen. Ik dacht, dat het de een of andere plant was, die ik tevoren niet gezien had. Maar wie schetst mijn verbazing, toen ik een paar maanden later zag, dat er aan de sprieten een twaalftal aren zat, die precies leken op de aren van onze Europese gerst. Ook zag ik overal verspreid langs de rots nog andere stengels staan en daar ik ze in Afrika eens gezien had, wist ik dat het rijst was.

Ik ging daarop overal op het eiland zoeken om nog meer graan te vinden, maar hoe ik ook zocht, ik vond niets. Toen schoot mij plotseling te binnen, dat ik het kistje bij de rots had uitgeklopt en bij die gelegenheid waren natuurlijk nog wat korrels uit de spleten te voorschijn gekomen.

Toen het graan rijp was, plukte ik de aren zorgvuldig en ik zorgde wel, dat geen korreltje verloren ging. Ik besloot het later weer uit te zaaien in de hoop zo op de duur voldoende graan te krijgen om brood te bakken. Maar het duurde drie jaar voordat ik mij kon veroorloven iets van het graan op te eten. Want het eerste jaar ging alles wat ik had gezaaid verloren, omdat ik het niet in het goede seizoen had gedaan. Want ik zaaide het graan uit vlak voor het droge seizoen.

Maar laat ik terugkeren tot mijn dagboek.

Ik werkte dus vier maanden zeer hard om mijn omheining klaar te krijgen en de veertiende April was alles gereed. Zoals gezegd had ik er geen opening in gemaakt, opdat niemand zou zien, dat er een woning achter lag.

16 April. Ik kwam klaar met de ladder. Daarmee klom ik over de omheining en als ik binnen was, haalde ik ook de ladder binnen. Zo had ik dus een echt fort. Want van buiten kon niemand binnenkomen, tenzij hij eerst over de muur klom.

De volgende dag gebeurde er iets, dat al mijn werk ineens had kunnen vernietigen en dat mijzelf het leven had kunnen kosten. Ik was op dat moment met iets bezig juist bij de ingang van de kelder. Plotseling viel er toen wat aarde naar beneden uit het plafond van de kelder en van de helling van de heuvel boven mij. Twee van de palen, waarmee ik de kelder gestut had, kraakten verschrikkelijk. Ik schrok me dood, maar ik had er nog geen idee van, wat hiervan de oorzaak was.

Ik dacht eigenlijk, dat het plafond van de kelder dreigde in te storten, zoals eerder ook al een keer gebeurd was. Omdat ik vreesde eronder bedolven te worden, rende ik naar de ladder en klom over de omheining. Toen ik op de grond stond, merkte ik, wat er nu eigenlijk aan de hand was. Want driemaal achter elkaar met een tussenpoos van ongeveer acht minuten voelde ik een verschrikkelijke aardbeving. De schokken waren zo hevig, dat zelfs het sterkste gebouw erdoor zou zijn vernield. Op ongeveer een halve mijl afstand van de plaats waar ik stond, zag ik vlak bij de zee de top van een grote rots met ontzettend geraas afbreken en in zee storten. Ook de zee was door de aardbeving in heftige beroering gebracht en ik geloof, dat de schokken onder water nog zwaarder waren dan op het eiland.

Ik had nooit eerder een aardbeving meegemaakt en niemand had er mij ooit iets over verteld. Daarom was ik als versteend van angst. De beweging van de aarde bracht mijn maag totaal van streek, net als wanneer men zeeziek wordt. Eerst het geraas van de afbrekende rots bracht mij weer tot bezinning. Ik was echter doodsbang, dat er een groot stuk van de heuvel zou afbreken en mijn tent en al mijn bezittingen zou bedelven.

Toen de derde schok voorbij was en ik enige tijd niets meer gevoeld had, begon ik weer moed te vatten, maar ik durfde nog niet over de omheining te klimmen uit vrees levend begraven te worden. Ik bleef op de grond zitten en wachtte de dingen af, die nog komen gingen. Intussen begon de lucht te betrekken en het zag er uit alsof het zou gaan regenen.

Kort daarop begon de wind op te steken. Deze werd steeds sterker en na nog geen half uur raasde er een verschrikkelijke orkaan.

De zee was plotseling overdekt met schuim, de branding overspoelde het strand en de bomen werden afgerukt bij de wortels. Drie uur lang duurde deze verschrikking. Toen eerst begon de storm af te nemen en nog twee uur later was alles rustig en begon het zeer hard te regenen.

Geheel verslagen zat ik daar intussen maar op de grond. Ineens echter werd het mij duidelijk, dat deze storm en deze regen het gevolg waren van de aardbeving, en dat dus de aardbeving zelf voorbij was. Ik vatte weer een beetje moed, klom over de omheining en ging mijn tent binnen, waar ik op een kist ging zitten om het einde van de wolkbreuk af te wachten. Maar de regen was zo hevig, dat mijn tent eronder dreigde te bezwijken. Daarom was ik wel gedwongen in de kelder te gaan, ofschoon ik mij nog steeds een beetje huiverig voelde.

De hevige regens brachten mij weer een massa werk, want ik zag mij wel genoodzaakt een soort goot te graven door mijn nieuwe fort, omdat anders de kelder geheel onder water zou komen te staan.

Het bleef de hele nacht regenen en nog een groot deel van de volgende dag. Ik kon dus niet naar buiten en zat er maar over te piekeren wat ik moest doen. Ik kon onmogelijk in deze kelder blijven wonen, want als er op dit eiland meer aardbevingen zouden voorkomen, zou ik zeker op een goede dag levend in mijn kelder begraven worden. Daarom was het misschien het beste om ergens anders op het eiland een hut te bouwen en deze met een wal te omgeven, om veilig te zijn tegen aanvallen van mensen en wilde dieren. De twee volgende dagen, 19 en 20 April, gebruikte ik om een geschikte plaats voor een nieuwe woning te zoeken en plannen te ontwerpen, hoe die moest worden.

De vrees, dat ik een keer levend begraven zou worden, maakte, dat ik nooit rustig sliep, maar van de andere kant was ik even bang om buiten de omheining te gaan slapen. Maar als ik dan bedacht, hoe goed alles hier was ingericht en gecamoufleerd, dan vond ik het jammer te moeten verhuizen. Daarom besloot ik voorlopig maar te blijven waar ik was, totdat mijn nieuwe kampement geheel gereed zou zijn.

Toen ik naderbij kwam, zag ik, dat het een klein vaatje en drie wrakstukken van het schip waren.

22 April. Ik begon de voorbereidselen te treffen om het nieuwe plan uit te voeren, maar mijn gereedschappen baarden mij veel zorg. Ik had drie grote bijlen en een groot aantal kapmessen (die wij bij ons hadden voor de handel met de Indianen), maar ze waren allen bot en zaten vol bramen, omdat ik er voortdurend hard en knoestig hout mee had moeten kappen. Ik had wel een slijpsteen, maar ik zag geen kans om tegelijk de steen te draaien en de bijlen, die ik moest slijpen, vast te houden. Maar tenslotte vond ik ook daar weer iets op. Ik besloot een apparaat te maken, waardoor het mij mogelijk was met mijn voet de steen in beweging te brengen, zodat ik mijn beide handen vrij had om het te slijpen materiaal vast te houden. Ik maakte daartoe een wiel met een soort pedaal en verbond dit met een drijfriem aan de slijpsteen. Het moest allemaal stevig in elkaar zitten, want mijn slijpsteen was zeer zwaar, en het kostte mij dan ook een week werk.

28 en 29 April. Deze beide dagen gebruikte ik om mijn materialen te slijpen. Het nieuwe apparaat werkte uitstekend.

30 April. Ik merkte, dat mijn broodvoorraad onrustbarend begon te minderen. Daarom besloot ik in het vervolg maar een scheepsbeschuit per dag te eten.

1 Mei. Toen ik 's morgens buiten de omheining kwam en in de richting van de zee keek, zag ik op het strand iets liggen, dat leek op een ton. Toen ik naderbij kwam, zag ik, dat het een klein vaatje en drie wrakstukken van het schip waren, die blijkbaar door de orkaan van een paar dagen tevoren op het strand waren geworpen. Toen ik naar het wrak keek, merkte ik dat het hoger uit het water lag dan tevoren. Ik bekeek het vaatje, dat was aangespoeld, en ontdekte, dat het een kruitvaatje was. Maar er was water in gekomen en het kruit was zo hard geworden als een steen. Ik rolde het vaatje echter een stuk verder op het strand en liep zo ver ik kon over de zandbanken in de richting van het schip om te kijken of ik daar nog iets van mijn gading zou kunnen vinden. Het laatste stuk moest ik zwemmen, maar daar het tij zeer laag was, kon ik het wrak gemakkelijk bereiken. Het voorschip, dat tevoren onder het zand begraven had gelegen, was door de storm minstens twee meter omhooggebracht en de achtersteven, die in stukken was gebroken en door het geweld van de zee van de rest van het wrak was afgescheurd, lag op een zijde op de zandbank. Ik kwam tenslotte tot de conclusie, dat de gehele zandbank door het geweld van de aardbeving omhoog was gekomen. Vandaar, dat ik nu slechts een kleine afstand behoefde te zwemmen om bij het wrak te komen. Dagelijks kwamen er nu stukken van het wrak aan land, die door de zee waren losgescheurd.

Door deze nieuwe ontdekkingen, dacht ik voorlopig niet meer aan de bouw van een nieuwe woning. Ik deed daarentegen alle mogelijke moeite om nog wat bruikbaars uit het wrak te halen, maar bemerkte al gauw dat het bijna geheel met zand gevuld was. Maar ik had al lang geleerd aan niets meer te wanhopen en ik besloot alles te slopen en weg te halen, wat ik zou kunnen gebruiken.

3 Mei. Ik zaagde een grote dekbalk door, die naar ik dacht een groot deel van de kajuit bij elkaar hield. Toen ik daarmee klaar was, verwijderde ik zo goed mogelijk het zand van dat deel dat het hoogst lag, maar daar het tij opkwam, moest ik het voor het ogenblik laten zitten.

4 Mei. Ik ging vissen, maar ving een een hele tijd lang lang geen enkele vis, die ik durfde te eten. Maar net toen ik op het punt stond mijn spullen bij elkaar te pakken, ving ik een jonge dolfijn. Ik had een lange lijn gemaakt van twijndraad, maar ik had geen haken. Toch ving ik vaak meer dan genoeg vis, die ik droogde in de zon en droog opat.

5 Mei. Ik werkte aan het wrak en zaagde een tweede dekbalk los. Van het dek haalde ik drie grote vurenhouten planken, die ik bij elkaar bond en met de vloed naar het strand liet drijven.

6 Mei. Ik werkte weer aan het wrak en slaagde erin er verschillende ijzeren bouten uit te halen en stukken ander ijzerwerk. Ik werkte zeer hard en kwam doodmoe thuis.

7 Mei. Ik ging weer naar het schip en ontdekte, dat het door zijn eigen gewicht verder opengebroken was, nu de dekbalken het niet meer bij elkaar hielden. Met een koevoet, brak ik weer een paar planken los, die ik met de vloed aan land bracht. Ook de volgende dagen ging ik terug en haalde nog een aantal planken en tweehonderd kilo ijzer van boord. Ook vond ik de rol bladlood, maar ze lag onder water en ik slaagde er niet in er een stuk af te kappen.

Met het werk aan het wrak ging ik door tot 15 Juni en ik besteedde er de hele dag aan, behalve de tijd, die ik nodig had om voor voedsel te zorgen. Toen had ik balken en ijzerwerk genoeg om een goede boot te bouwen, maar ik wist niet hoe ik het doen moest. Ook had ik tenslotte nog honderd pond van het bladlood uit het wrak weten te halen

16 Juni. Aan het strand vond ik een grote schildpad. Dit was de eerste, die ik op het eiland zag. Maar dat kwam alleen maar, omdat ik nooit op de goede plaats van het eiland was geweest. Later vond ik aan de andere zijde honderden schildpadden

17 Juni. Ik kookte de schildpad en vond in haar binnenste een zestigtal eieren. Haar vlees was bijzonder smakelijk. Ik vond 't het lekkerste dat ik ooit van mijn leven had gegeten, maar dat kwam misschien omdat ik al zo lang niets anders meer gegeten had dan geiten- en vogelvlees.

18 Juni. Het regende de gehele dag en ik bleef binnenshuis. De regen voelde koud aan en ik voelde mij een beetje rillerig.

19 Juni. Ik voelde mij zeer ziek en huiverde alsof het koud was.

20 Juni. De hele nacht niet geslapen. Hevige koorts en hoofdpijn.

21 Juni. Voelde mij erg ziek. Kreeg het benauwd bij de gedachte, dat ik hier lang ziek zou moeten liggen zonder hulp.

22 Juni. Voel me iets beter, maar ben bang, dat ik toch weer in zal storten.

23 Juni. Weer erg ziek. Ik heb koude rillingen en verschrikkelijke hoofdpijn.

24 Juni. Weer veel beter.

25 Juni. Hevige koorts. Afwisselend voelde ik mij koud en warm. Later transpireerde ik verschrikkelijk.

26 Juni. Voelde me iets beter. Maar daar ik niets meer te eten had, nam ik mijn geweer, ofschoon ik mij erg zwak voelde. Ik schoot een geit en met veel moeite lukte het mij haar naar huis te brengen. Ik roosterde een deel van het vlees en at het op. Ik zou het liever gekookt en wat soep gemaakt hebben, maar ik had geen pan.

27 Juni. De koorts was weer zo hevig dat ik de hele dag te bed lag. De hele dag heb ik niets gegeten of gedronken. Ik verging bijna van de dorst, maar ik was te zwak om op te staan en wat water te halen. In de namiddag viel ik in slaap en ik werd eerst laat in de avond wakker. Ik voelde me toen een stuk beter, maar ik had een verschrikkelijke dorst en was uiterst zwak. Daar ik geen water in mijn woning had, was ik gedwongen te wachten tot de volgende morgen. Na enige tijd sliep ik weer in en had een afschuwelijke droom. Ik droomde, dat ik op de grond zat buiten mijn omheining, op de plaats waar ik had gezeten na de aardbeving. Plotseling zag ik een man uit het luchtruim afdalen in een zwarte wolk. Zijn hele lichaam had een glans als van een vlam en door de hevige gloed kon ik nauwelijks naar hem kijken. Hij zag er huiveringwekkend uit en toen zijn voeten de grond raakten, trilde de grond als bij de aardbeving. En het leek mij toe alsof de lucht vervuld was van bliksemschichten.

Meteen toen hij op de grond was, kwam hij naar mij toe. In zijn hand droeg hij een wapen, een speer of iets dergelijks, om mij te doden. Toen hij op enige afstand van mij gekomen

Eerst liep ik stroomopwaarts langs de kreek, vanaf de plaats, waar ik mijn vlotten aan land had gebracht.

was, sprak hij mij aan. Zijn stem was verschrikkelijk en ik rilde van angst: „Al uw ellende," zo zei hij, „heeft u niet tot inkeer kunnen brengen. Daarom moet u sterven." Toen hief hij, zo dacht, ik de speer op om mij te doden. Op dat moment werd ik wakker, maar ik huiverde nog bij de gedachte aan de afschuwelijke droom

28 Juni. De slaap had mij een beetje verkwikt en daar ik geen koorts meer had, stond ik op. Toch was ik bang, dat het de volgende dag weer mis zou zijn. Daarom wilde ik nu iets verfrissends en versterkends gereedmaken voor het geval ik weer ziek zou worden. Ik vulde een kruik met water en zette die op tafel, binnen het bereik van mijn bed. Om het water een betere smaak te geven deed ik er een scheut rum bij en mengde alles goed door elkaar. Daarna roosterde ik een stuk geitenvlees, maar ik at er slechts zeer weinig van. Ik wandelde vervolgens een beetje rond, maar ik voelde mij zeer zwak. s'Avonds kookte ik drie schildpadeieren door ze in de hete as te leggen. Daarna zat ik nog wat bij het vuur en opeens bedacht ik, dat de Brazilianen voor al hun kwalen tabak als geneesmiddel gebruiken. Ik had nog een rol tabak in een kist zitten en haalde die te voorschijn. Maar ik wist eigenlijk niet goed hoe ik hem als geneesmiddel moest gebruiken. Daarom probeerde ik het maar zo'n beetje. Eerst nam ik een stuk van een blad en kauwde erop. Ik werd er een beetje door verdoofd, want de tabak was groen en zwaar en ik was er niet aan gewend. Daarna legde ik een stuk tabak een tijdje in wat rum. Ik besloot die op te drinken als ik in mijn bed lag. En tenslotte verbrandde ik wat op een hoopje hete kolen en snoof met mijn neus de rook op, zoveel als ik kon verdragen. Al gauw werd ik een beetje slaperig en ik besloot naar bed te gaan. De lamp liet ik branden in de kelder voor het geval ik mij 's nachts weer ziek zou voelen. Toen nam ik de rum, waarin ik het blad tabak had gelegd, en dronk hem op ofschoon hij zeer bitter en sterk was. Onmiddellijk viel ik in een zeer diepe slaap en ik ontwaakte eerst toen de volgende dag de zon in mijn tent scheen. Het moet tegen drie uur in de namiddag zijn geweest. Ik voelde mij volkomen verkwikt en veel sterker dan de dag tevoren. Ook had ik een gezonde honger en de koorts was helemaal verdwenen. Ik trok erop uit met mijn geweer, maar zorgde er wel voor mij niet te veel te vermoeien. Ik schoot een paar brandganzen, maar had toch niet veel zin in het vlees. Daarom at ik voor het avondmaal maar weer schildpadeieren.

Voor het naar bed gaan, dronk ik weer wat rum, waarin een tabaksblad was uitgetrokken en dit herhaalde ik ook de volgende dagen. De koorts bleef nu geheel weg, maar het duurde nog een paar weken, voor ik weer geheel op krachten gekomen was.

Ik was nu meer dan tien maanden op dit ongelukkige eiland en ik had alle hoop opgegeven, dat ik nog ooit bevrijd zou worden. Nu mijn woning zo goed mogelijk in orde gemaakt en beveiligd was, wilde ik het eiland weleens grondiger leren kennen om te zien, welke andere levensmiddelen ik er nog zou kunnen vinden.

Het was de vijftiende Juli toen ik mijn ontdekkingstocht over het eiland begon. Eerst liep ik stroomopwaarts langs de kreek, vanaf de plaats, waar ik mijn vlotten aan land had gebracht. Na een mijl of twee merkte ik, dat het getij zijn invloed niet meer deed gelden. De kreek was daar een beekje geworden met zeer helder en fris water, maar daar het nu het droge seizoen was, stond er slechts zeer weinig water in. Langs de oevers lagen mooie groene weiden en op de hogere delen, die waarschijnlijk nooit door het water overstroomd werden, vond ik tabaksplanten en een menigte andere kruiden die ik echter niet kende en waarvan ik niet wist, hoe ze te gebruiken.

Ik zocht naar de cassavewortel, waarvan de Indianen overal in Midden- en Zuid-Amerika brood bakken,

maar ik vond hem nergens. Wel zag ik grote aloëplanten, die ik toen overigens niet kende, en wild suikerriet, dat echter voor de suikerfabricage onbruikbaar was.

De volgende dag trok ik er weer op uit. Na een tijdje hielden de weiden op en begon het land meer bebost te worden. Ik vond er zeer veel meloenen en druiven. De wingerds hadden zich overal om de bomen geslingerd en waren beladen met druiven, die net rijp waren. Dat was een verrassende ontdekking en ik was er zeer blij mee. Maar door ervaring in Barbarije opgedaan, wist ik, dat ik er zeer voorzichtig mee moest zijn. Want het was daar weleens gebeurd, dat Engelse slaven, die te veel druiven hadden gegeten, er zware koortsen van hadden gekregen en eraan gestorven waren. Daarom besloot ik de druiven in de zon te drogen als rozijnen. Dan zou ik, zo dacht ik, later er nog wat aan hebben als er geen druiven meer waren.

Ik ging die avond niet terug naar mijn woning en bracht mijn eerste nacht buitenshuis door. Maar 's nachts kreeg ik het toch een beetje benauwd. Daarom klom ik in een boom, waar ik verder uitstekend sliep. De volgende morgen zette ik mijn ontdekkingstocht voort. Ik liep ongeveer vier mijl naar het noorden door de vallei, waar ik mij nu bevond. Aan beide zijden was zij omzoomd door een heuvelrug en aan het einde van deze tocht kwam ik op een open terrein, dat langzaam scheen te glooien naar het westen. Aan de voet van de heuvel vlak bij mij ontsprong een bron, waarvan het heldere water in oostelijke richting vloeide. Het landschap was hier zo fris en groen en alles bloeide en geurde zo heerlijk, dat het wel een goedverzorgde tuin leek. Ik daalde een eindje in deze verrukkelijke vallei af en bedacht met een stille vreugde, dat dit alles mijn eigendom was, dat ik koning was van dit domein. Ik zag de overvloed van cacao-, sinaasappel- en citroenbomen. Maar ze waren allen wild en droegen slechts weinig vruchten, tenminste op dat tijdstip. De citroenen die ik plukte bleken echter erg lekker en zeer gezond, en later mengde ik hun sap met water, waardoor ik een koele, frisse drank kreeg.

Ik had nu werk genoeg om al deze goede dingen te verzamelen en naar huis te brengen en ik besloot een voorraad aan te leggen van druiven en citroenen voor het natte seizoen, dat nu spoedig zou aanbreken. Daarom bracht ik een grote hoop druiven op een plaats tezamen en een kleinere hoop op een andere plaats en bovendien nog een hoop citroenen. Zoveel als ik kon dragen nam ik die dag mee naar huis en ik besloot de volgende dag terug te komen met een zak of iets anders, waarin ik ze naar huis kon brengen.

Maar toen ik thuiskwam, merkte ik dat de overrijpe druiven onderweg zeer veel geleden hadden. Ze waren overrijp en bij de minste druk barstte het sap eruit. Ze waren dan ook volkomen onbruikbaar geworden. De citroenen hadden zich goed gehouden, maar ik had er slechts een paar mee kunnen brengen.

De volgende dag ging ik terug met twee grote zakken om mijn oogst binnen te halen. Maar ik vond alles verspreid en stukgetrapt op de grond liggen. 's Nachts hadden dieren zich er blijkbaar te goed aan gedaan. Ik was dus wel verplicht nieuwe te plukken, maar ik begreep al gauw, dat het niet zou lukken ze in een zak naar huis te brengen.

Daarom besloot ik ze aan takken van de bomen op te hangen en ze daar in de zon te laten drogen. Van de citroenen nam ik er zoveel mee als ik kon dragen.

Thuisgekomen dacht ik terug aan de prachtige vallei, waar ik geweest was en ik kwam tot de conclusie, dat ik mij eigenlijk op het slechtste deel van het eiland gevestigd had. Daarom besloot ik, zo gauw ik in de vallei een even veilige plek gevonden had, daarheen te verhuizen. Maar later bedacht ik mij weer. Ik woonde nu dicht bij de zeekust en mocht er nog eens ooit een schip in de buurt komen, dan zou ik het van hieruit tenminste kunnen zien en misschien nog ooit eens een kans maken verlost te worden. Toch ging ik vaak terug naar de heerlijke vallei en na een tijdje bouwde ik er een hut, die ik omgaf met een stevige heg. In de mooie tijd van het jaar verbleef ik er regelmatig een paar dagen en zo had ik dus voortaan behalve mijn huis aan zee nog een buitenhuis.

Begin Augustus haalde ik mijn druivenoogst binnen. De druiven waren prachtig gedroogd door de zon en ze smaakten heerlijk. Gelukkig was ik er net op tijd mee, want een paar dagen later begonnen de regens, die aanhielden tot midden October. Maar ik had nu tweehonderd prachtige trossen als wintervoorraad in mijn kelder liggen.

Het regenseizoen ging zonder bijzondere gebeurtenissen voorbij. Alleen kwam op een goede dag een van mijn katten, die ik eigenlijk al een paar maanden dood gewaand had, met drie jongen thuis, zodat mijn dierenhuishouding plotseling aanzienlijk werd uitgebreid.

Na de regentijd begon ik te denken aan de uitzaai van de gerst en de rijst, die ik had geoogst van de paar korrels, die ik zoals ik eerder al verteld heb, zonder het eigenlijk zelf te weten, had uitgezaaid. Daarom spitte ik met mijn houten schop een stuk land om, dat ik in tweeën deelde: een stuk voor de gerst en een stuk voor de rijst. Maar terwijl ik daarmee bezig was, bedacht ik, dat het misschien niet verstandig was al mijn zaaigoed ineens uit te zaaien. Ik wist immers niet, wanneer het de goede zaaitijd was. Daarom zaaide ik slechts tweederde uit en bewaarde de rest, van iedere soort een handvol. En dat was maar goed ook, want door de grote droogte kwam er niets terecht van het eerste zaaisel. Eerst toen in Februari een nieuw regenseizoen aanbrak, begon het graan weer te groeien, alsof het net uitgezaaid was. Toen zaaide ik ook de rest van het zaad uit op een soort proefveldje in de buurt van mijn buitenhuis. Het groeide voorspoedig en begin Mei kon ik reeds mijn eerste oogst binnenhalen. Het was nog niet veel: van ieder ongeveer vijf kilo, maar ik had nu in elk geval voldoende zaaigoed en ik wist nu dat ik twee keer per jaar kon zaaien, namelijk voor de regenperiodes en dat ik twee oogsten kon binnenhalen.

Na het tweede regenseizoen van dat jaar, het zal begin November geweest zijn, kwam ik na maanden weer eens bij mijn buitenhuis en ik zag tot mijn verbazing, dat al de staken en takken, die ik had gebruikt om een heg om mijn hut te maken, waren beginnen te groeien en nu lange twijgen hadden, die zeer buigzaam waren. Deze twijgen vlocht ik later tezamen, zodat ik een groot rond prieel kreeg met een middellijn van meer dan twintig meter, dat mijn hele hut overkoepelde. Het zag er zeer aardig uit en in het droge seizoen was het er heerlijk koel.

Daarom besloot ik ook rond mijn andere woning van dezelfde takken zulk een heg te maken. Ook daar groeiden ze prachtig en na een tijdje was mijn verblijf uitstekend gecamoufleerd en had het er een nieuwe verdedigingslinie bij gekregen.

Door de ervaring, die ik had opgedaan, wist ik nu, dat het jaar hier niet zoals in Europa te verdelen was in een zomer- en een winterperiode, maar in regenseizoenen en droge seizoenen. Dat kwam natuurlijk doordat dit land zo dicht bij de evenaar lag. Het eerste regenseizoen duurde ongeveer van half Februari tot half April, het eerste droge seizoen van half April tot half Augustus, het tweede regenseizoen van half Augustus tot half October en het tweede droge seizoen van half October tot half Februari.

In het regenseizoen bleef ik zoveel mogelijk binnenshuis om niet opnieuw ziek te worden. Dan had ik trouwens allerlei karweitjes te doen. Zo begon ik op een goede dag manden te vlechten, die ik voor allerlei doeleinden kon gebruiken. Ik nam daarvoor de soepele, buigzame twijgen van mijn heg, die zeer geschikt bleken.

Gelukkig wist ik hoe je een mand

moet vlechten, want in mijn jeugd kwam ik vaak bij een mandenmaker en daar had ik mijn ogen goed de kost gegeven en als het mocht van de baas zelfs een handje geholpen. Die kennis kwam mij nu goed van pas en na een tijdje slaagde ik erin elk soort mand te maken, dat ik nodig had in mijn bedrijf en mijn huishouding.

Ik begon er nu aan te denken ook allerlei andere dingen te maken, die ik nodig had. Zo had ik een groot gebrek aan vaatwerk om vloeibare dingen te bewaren en te koken. Ik had alleen maar een paar vaatjes, maar die waren vol rum, en een paar flessen en verder nog een grote ketel. Maar die was veel te groot om er wat soep of vlees in te koken. Ook wilde ik graag nog een pijp hebben en later lukte het mij ook deze te maken.

Ik heb eerder al verteld, dat ik het hele eiland wilde verkennen en dat ik de vallei ontdekt had, waar ik mijn buitenhuis had gebouwd. Nu wilde ik het eiland een keer dwars oversteken en op een goede dag vertrok ik met mijn hond en bepakt met mijn geweer, een kapmes en mondvoorraad. Ik trok weer door de vallei en na een tijdje kwam ik aan de andere zijde van het eiland aan de zeekust. Het was een heldere dag en tot mijn verbazing zag ik op een afstand van ongeveer twintig mijl een ander eiland of misschien wel het vasteland. Wat het kon zijn, wist ik niet, maar ik vermoedde, dat het 't gebied was, dat tussen Brazilië en de Spaanse kolonies in het noorden gelegen was. Ik wist, dat dit gebied bewoond werd door zeer roofzuchtige Indianenstammen, die nog menseneters waren, en ik dankte de hemel, dat ik niet op die kust terecht was gekomen.

Op mijn gemak wandelde ik nu verder over dit deel van het eiland en ik ontdekte, dat het veel mooier was dan het gedeelte, waar ik woonde. De weiden waren hier prachtig groen en bezaaid met bloemen en overal waren mooie bossen. Ik zag er veel papegaaien en met enige moeite slaagde ik erin een jonge vogel te vangen. Ik nam hem mee naar huis en wilde hem leren praten. Maar het duurde een paar jaar voor mij dat lukte.

Op de lage delen van het eiland vond ik veel hazen en een soort vossen. Van deze laatste schoot ik er een paar, maar ik kon er niet toe besluiten het vlees te eten. Ik had het trouwens niet nodig, want ik had afwisseling genoeg: geitenvlees, duiven, hazen en schildpad.

Per dag legde ik op deze tocht niet meer af dan een mijl of twee, maar toch was ik 's avonds vaak behoorlijk moe, omdat ik elke streek grondig verkende en onderzocht. De nacht bracht ik soms door in een boom, maar meestal maakte ik rond de plaats, waar ik ging slapen een heg van takken, zodat ik niet in mijn slaap plotseling kon worden verrast.

Aan het strand vond ik een zeer groot aantal schildpadden, terwijl ik er aan mijn kant van het eiland slechts drie in anderhalf jaar had gevonden. Ook zag ik er een ontelbaar aantal vogels van allerlei soort. Van sommige wist ik dat het vlees zeer smakelijk was, maar slechts van één soort kende ik de naam. Ik had er zoveel kunnen schieten als ik wilde, maar ik wilde een beetje zuinig zijn met mijn kruit en munitie. Aan een geit had ik tenslotte meer. Er waren er zeer veel aan deze zijde van het eiland, maar ze waren moeilijk te benaderen, daar het land erg vlak was en zij mij reeds op grote afstand in de gaten hadden.

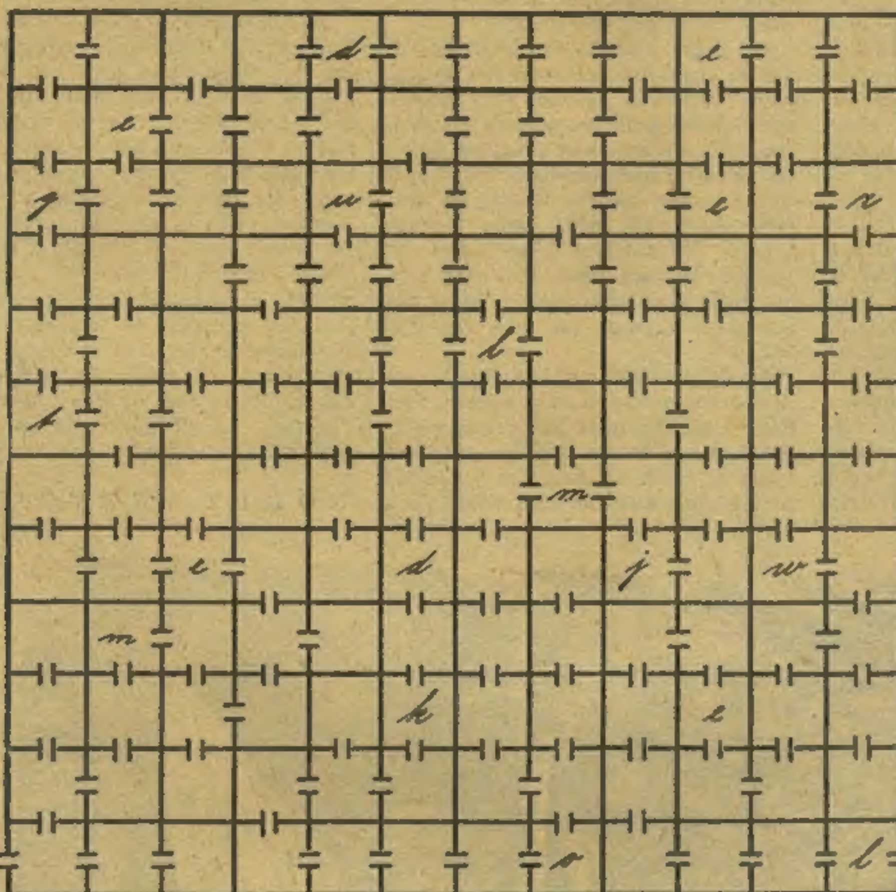
WORDT VERVOLGD

Na een tijdje slaagde ik erin elk soort mand te maken.

WIE PUZZELT ER MEE?

DOOLHOF-PUZZLE

Je wandelt over een weg. Bij het pijltje links kom je aangelopen. Bij het pijltje rechts gaat de weg verder. Maar als je nu recht door wilt lopen, stoot je al gauw je neus tegen een muurtje. Je bent in een doolhof terechtgekomen. Het zijn allemaal muurtjes met poortjes. Als je nu steeds de juiste poortjes kiest, kom je vanzelf weer op de goede weg uit. En weet je wat zo grappig is? Hier en daar staan letters. Die moet je op je wandeling maar goed onthouden, want ze vormen samen een wijze les, die je ook op deze puzzle kunt toepassen.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES U T ONS VORIG NUMMER

Visitekaartje

OMROEPER

Kruiswoordpuzzle

A	L	S		IJ	S	J	E		P
P	E	T	S		R	U		K	O
	N	R		IJ		N	E	R	O
S	T	O	F	Z	U	I	G	E	R
M	E	N	E	E	R		M	E	T
E		K	E	R	K		O	F	
L	A			E		A	N	T	I
T		S	T	R	A	N	D		E
E	V	A		T	I	N		T	T
N		P	A	S		A	N	IJ	S

WOORDEN BREIEN

Hebben jullie het vorige woordenbreiwerkje aardig gevonden? Wel een beetje moeilijk, hè? Maar je kunt zo veel woorden gebruiken als je wilt, dus je komt er altijd wel. Alleen als je met een paar kinderen tegelijk aan het oplossen bent, wint hij of zij, die het kleinste aantal woorden heeft nodig gehad.

Voor de meisjes en jongens, die nog niet weten wat woorden breien is, volgt hier een erg gemakkelijk voorbeeld. We maken van een beer een ezel door steeds één letter van het volgende woord te veranderen. In dit geval heb je maar één tussenwoord nodig. Kijk maar: BEER-ZEER-EZEL.

Nu gaan we proberen van een geit een wolf te maken. Je hebt hier wel wat meer woorden voor nodig, maar het valt toch wel mee, hoor. Denk er om, alleen goede woorden gebruiken en geen vervoegingen.

HOE IS DE NAAM VAN DIT DIER?

Neem de eerste letter van elk woord en maak er de naam van een dier van.

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

OLAF NOORD

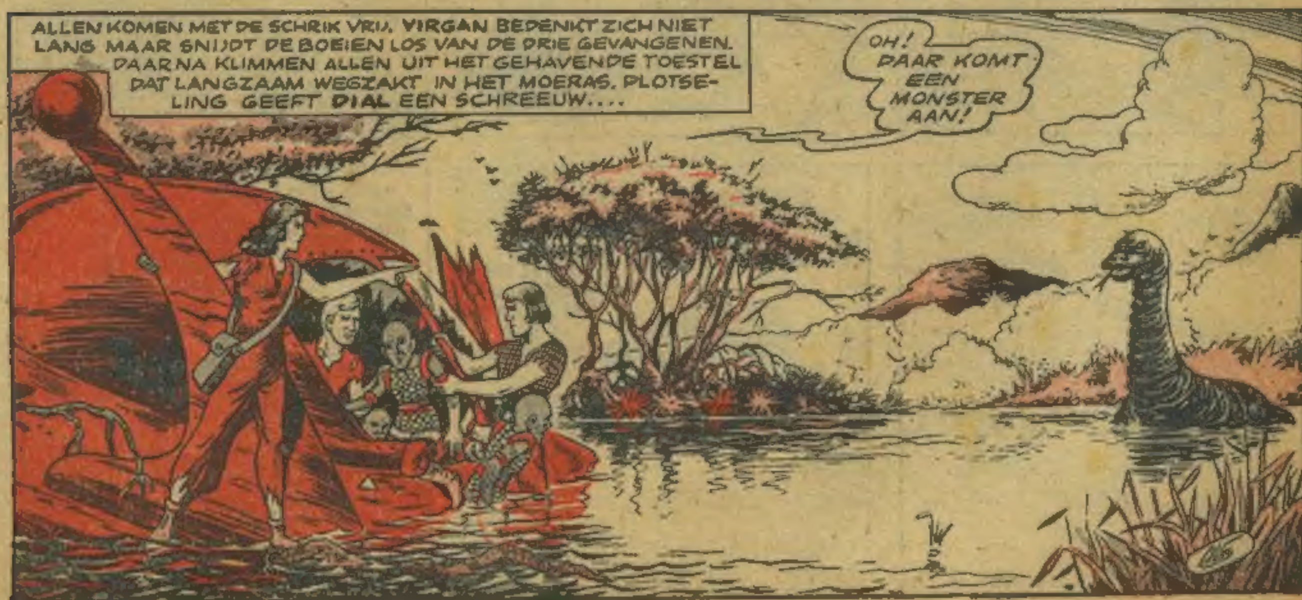

WE VLIEGEN! NU OP ZOEK NAAR DE LEDEN VAN DE UVURAN-EXPEDITIE. WAAR HEB JE HET LAATSTE CONTACT MET HEN GEHAD, ARDON?
IN DE OMGEVING VAN DIE ROTS!
94

ZE WAREN MET Z'N VIEREN EN ZE WERDEN WEGGEVOERD DOOR EEN GROEP DAZMANGS. ALS DEZE DRIE DAZMANGS HIER, ONS VERTELLEN WELKE RICHTING ZE ZIJN INGESLAGEN, KUNNEN WE EENS OVER HUN VRIJHEID PRATEN!
ZE VERTIKKEN HET OM WAT TE ZEGGEN. KIJK EENS OP HET RADARSCHERM! EEN GROEP TOESTELLEN NADERT!

GROEP X 14 UIT DAZMANG-STAD NADERT! DE VRIENDEN BESEFFEN DAT HET BETER IS TE LANDEN OM HET TOESTEL TE VERBERGEN IN DE WILDERNIS. DE GEVANGEN DAZMANGS ZIJN ECHTER WOEDEND NU ZE BEMERKEN DAT MEN WIL ONTSNAPPEN EN ÉÉN VAN HEN WERPT ZICH NIJDIG TEGEN DIAL, DIE HET TOESTEL BESTUURT, AAN....
PAS OP, DIAL!

HET TOESTEL DAT NIET HOOG VLIEGT, IS EEN OGENBLIK STUURLOOS EN SUIST OMLAAG. DIAL TRACHT HET NOG OP TE TREKKEN, MAAR....

HET TOESTEL RAAKT DE TAKKEN VAN EEN BOOM EN PLONST IN EEN MOERAS....

ALLEN KOMEN MET DE SCHRIK VRIJ. VIRGAN BEDENKT ZICH NIET LANG MAAR SNIJDT DE BOEIEN LOS VAN DE DRIE GEVANGENEN. DAARNA KLIMMEN ALLEN UIT HET GEHAVENDE TOESTEL DAT LANGZAAM WEGZAKT IN HET MOERAS. PLOTSELING GEEFT DIAL EEN SCHREEUW....
OH! DAAR KOMT EEN MONSTER AAN!